

495. 9/843

ด 2387

ร 3

วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

ปริญญานิพนธ์

ของ

ลัดดา ศรีเลิศชลาลัย

23 เม.ย 2535

ห้องสมุดนิพนธ์ ภาควิชาวิจัย
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2530

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177713

วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

บทคัดย่อ

ของ

ลลิตา ศรีเลิศลาภ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2530

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตโดยเข้าไปมีส่วนร่วมในห้องเรียน และเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวนสองในสามของนักเรียนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนบ้านยะตะ อำเภอรามัน จังหวัดยะลา เพื่อทดสอบการใช้ภาษาไทยมาตรฐาน โดยให้บรรยายภาพจำนวน 5 ภาพ แล้วบันทึกคำพูดด้วยเครื่องบันทึกเสียง

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาด้านหน่วยเสียงเรียง

1.1 เสียงพยัญชนะ นักเรียนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะควบกล้ำบางเสียงไม่ชัด คือออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ส่วนพยัญชนะตัวสะกดนักเรียนออกเสียงสับสนในระหว่างกลุ่มเดียวกันอย่างไม่เป็นระบบ

1.2 เสียงสระ นักเรียนออกเสียงทั้งสระเดี่ยวและสระผสมบางเสียงไม่ถูกต้อง โดยออกเสียงสระสั้นเป็นสระยาว สระสูงเป็นสระต่ำและกลับกัน รวมทั้งแยกเสียงสระผสมออกเป็นสองพยางค์

2. ปัญหาด้านหน่วยเสียงซ้อน

2.1 เสียงวรรณยุกต์ นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนทั้ง 5 ระดับ โดยออกเสียงจากระดับหนึ่งเป็นอีกระดับหนึ่ง

2.2 จังหวะ นักเรียนเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้อง โดยเว้นหน่วยจังหวะละหนึ่งพยางค์

3. ปัญหาด้านไวยากรณ์ นักเรียนเรียงคำผิดตำแหน่ง สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต ใช้คำกริยาและคำบุพบทไม่ถูกต้อง

4. ปัญหาด้านความหมาย นักเรียนใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย ใช้คำไม่ตรงความหมาย ออกเสียงเพี้ยนทำให้สื่อความหมายผิด ใช้คำกลาง ๆ แทนคำเฉพาะ และใช้ยุทธวิธีในการสื่อสารเพื่อสื่อความหมายตามความเข้าใจของตนเอง

AN ANALYSIS OF LANGUAGE PROBLEMS OF PRE-PRIMARY STUDENTS
SPEAKING LOCAL MALAY IN USING STANDARD THAI

AN ABSTRACT

BY

LADDA SRILERTCHALALAI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree
at Srinakharinwirot University

March 1987

The purpose of this research was to analyse language problems of pre-primary students speaking local Malay in using standard Thai.

The researcher used a participant observation technique in the classroom. The sample was two-thirds of the pre-primary students in Ban Yata School, Raman District, Yala, selected by using a purposive sampling technique. Five pictures were used to elicit the children's speech, and it was recorded by a tape recorder.

The results of the research were

1. Problems of segmental phonemes

1.1. Consonant sounds : The pronunciation of some initial consonants (both initials and clusters) were substituted. Furthermore the final sounds were unsystematically confused within each group

1.2 Vowel sounds . The students pronounced some vowel sounds incorrectly (both simple vowels and diphthongs) by producing short vowels as long vowels, high vowels as low vowels and vice versa. Some diphthongs were also divided into two syllables.

2. Problems of supra-segmental phonemes

2.1 Tone The students distorted all five tones, going from one level to another

2.2 Rhythm. The students did not use the right rhythm in sentences. A syllable was pronounced as one rhythmic unit.

3. Syntactic problems The students used wrong word order, overgeneralized, and chose wrong verbs and prepositions or omitted them

4. Semantic problems: The students used meaningless words, chose their different meanings, mispronounced words which led to their different meanings, substituted generic for specific terms, and employed their own strategies of communication.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานี้แล้ว
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

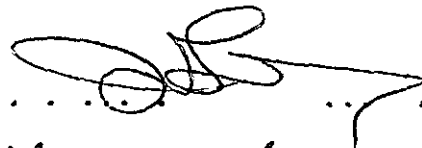

ประธาน

...
...
...

กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

ประธาน

...
...
...

กรรมการ

...
...
...

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความช่วยเหลือและแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพาศน์ พงษ์ธิประภา และอาจารย์ นิทยา บุญสิงห์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมเกียรติ คูทวีกุล ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า และให้คำแนะนำอย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ตลอดระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือและอำนวยความสะดวกทุกด้านจากอาจารย์พิณ - อาจารย์ฉอน แฉนทอง และครอบครัว ตลอดจน คณะครูอาจารย์โรงเรียนบ้านบุญเกาะคละ และโรงเรียนบ้านยะตะทุกท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์จิตต์ โชติอุทัย และเจ้าหน้าที่โครงการเด็กเล็กทุกท่าน ที่ให้ข้อเสนอแนะและให้ความช่วยเหลือขณะเก็บรวบรวมข้อมูล ที่จะลืมเสียมิได้คือนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณคุณอุวรรณ กิจการ ที่ช่วยเหลือในด้านการอัดสำเนาปริญญานิพนธ์ รวมทั้งเพื่อนนิสิตภาษาต่างประเทศศึกษาทุกท่านที่ให้อกำลังใจเสมอมา

ขอขอบคุณคณบดีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาแด่คุณพ่อ คุณแม่ ผู้ล่วงลับไปแล้ว

ลัดดา ศรีเลิศดาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
คานิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	18
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	20
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	76
ภาคผนวก	81

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เสียงพยัญชนะที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด	56
2 เสียงสระที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด	58
3 เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กออกเสียงเพี้ยน	59

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 รูปภาพที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

81

บทที่ 1

บทนา

ภูมิหลัง

สังคมที่มีภาษาและวัฒนธรรมแตกต่างกันย่อมประสบปัญหาด้านการสื่อสารและการศึกษาอยู่เสมอ เพราะมนุษย์อาศัยภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสัมพันธ์กันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องชัดเจนและเข้าใจกันได้ตรงตามความมุ่งหมาย จึงจำเป็นต้องพัฒนาการใช้ภาษาของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพูด เพราะการใช้ภาษาไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัด หรือออกเสียงผิดเพี้ยนไปเนื่องจากอิทธิพลของภาษาถิ่นหรือภาษาชนกลุ่มน้อย ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจนและอาจเป็นเหตุก่อความไม่เข้าใจกันขึ้น

ประเทศไทยมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่หลายกลุ่ม นอกเหนือไปจากชาวจีน ชาวเขา ชาวญวนอพยพ และชาวไทยมุสลิมแล้ว ยังมีผู้อพยพพลัดถิ่นกลุ่มต่าง ๆ ตลอดจนชนกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยที่อาศัยกระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศ รวมทั้งชาวเขมรซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณชายแดนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ชนกลุ่มน้อยที่ได้ชื่อว่ามีจำนวนมากและมีปัญหาทั้งในด้านการปกครอง การเมือง และสังคมให้รัฐบาลหาทางแก้ไขอยู่เสมอมา ก็นักชาวไทยมุสลิมซึ่งอาศัยอยู่ในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย อันได้แก่จังหวัดปัตตานี ยะลาราชิวาส และสตูล ซึ่งจะพบเห็นโดยทั่วไปว่าชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ จึงนิยมใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน ทำให้มีอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารกับประชาชนไทยทั่วไป (ขจักษ์ บุษพันธ์ 2526 : 156 - 157)

ปัญหาการจัดการศึกษาในสามจังหวัดภาคใต้ อันได้แก่ จังหวัดนราธิวาส ปัตตานี และยะลา เป็นปัญหาที่พูดกันมาทุกยุคทุกสมัย รัฐบาลเองก็ไม่ได้ละเลยต่อปัญหานี้ จึงได้หาวิธีส่งเสริมการศึกษาใน 3 จังหวัดภาคใต้อยู่ทุกวิถีทาง โดยจัดมาตรการในการแก้ไขปัญหามาแล้ว 3 ประการคือ

1. ปรับปรุงโรงเรียนปอเนาะ (Pondok School) มาเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาภายใต้การควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ

2. การศึกษานอกระบบโรงเรียน (Non-formal Education) แก้ปัญหาในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น ห้องสมุดประชาชน ที่อ่านหนังสือพิมพ์หมู่บ้าน โครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ ตลอดจนโครงการฝึกฝนอาชีพ

พ.ศ. 2519 มีการจัดตั้งศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในจังหวัดยะลา ต่อมาในปี 2524 ก็จัดตั้งเพิ่มขึ้นอีกที่จังหวัดปัตตานีและนราธิวาส จนกระทั่ง พ.ศ. 2527 สามารถเปิดห้องเรียนได้ 358 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 8,063 คน

นอกจากนี้ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในจังหวัดยะลายังจัดให้มีการกระจายเสียงรายการวิทยุเพื่อการศึกษาเกี่ยวกับบทเรียนภาษาไทยอีกด้วย

หน่วยงานที่สำคัญอีกหน่วยงานหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทสำคัญในโครงการการศึกษาผู้ใหญ่ คือ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอบต.) ในจังหวัดยะลา โดยเสนอวิธีการแก้ปัญหาด้านภาษาอย่างมีประสิทธิภาพให้ทั้งคนในวัยหนุ่มสาวและผู้สูงอายุ

3. โครงการชั้นเด็กเล็ก (Pre-Schooling Projects) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2506 เพื่อเตรียมเด็กที่พูดภาษาไทยไม่ได้ให้มีความพร้อมที่จะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา โดยใช้เวลา 1 ปี

ในระหว่างปี พ.ศ. 2514 - 2516 มีการทดลองใช้ Head Start Project ซึ่งจัดสอนระหว่างปีภาคเรียนปลายปีเป็นเวลา 50 วัน ผลการทดลองใช้ปรากฏว่าโครงการนี้มีประสิทธิภาพเกือบจะเทียบเท่าชั้นเด็กเล็ก (Brudhiprabha 1986. 59 - 92)

การแก้ไข้ปัญหาเพื่อผลในระยะยาว จัดกระทำโดยการเปิดสอนชั้นเด็กเล็กขึ้นในเขตการศึกษา 2 เป็นเขตแรก ต่อมาจึงเปิดสอนในเขตการศึกษา 8 และเขตการศึกษา 11 ตามลำดับ เพื่อสอนภาษาไทยให้แก่เด็กเล็กที่พูดภาษาอื่นในชีวิตประจำวัน เขตการศึกษา 2 ได้มอบให้ฝ่ายโครงการเด็กเล็กเป็นผู้รับผิดชอบ ในปี 2528 เขตการศึกษา 2 เคยชี้ให้เห็นผลการสอบเปรียบเทียบที่กรมวิชาการทดสอบเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศใน 5 วิชา คือ

ภาษาไทย สังคมศึกษา พลานามัย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ จากผลเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างเขต พบว่า เขตการศึกษา 2 มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ปานกลางของชาติทุกวิชา และเป็นอันดับสุดท้ายระหว่าง 13 เขตการศึกษาทุกวิชา แม้แต่เขต 8 และเขต 11 ซึ่งมีปัญหาทางภาษาของเด็กแรกเข้าเรียนด้วยกัน (มีเด็กส่วนหนึ่งพูดภาษาไทยไม่ได้ เมื่อแรกเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1) (จิตต์ โชติอุทัย 2528: ไม่มีเลขหน้า)

กองวิชาการ สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาภาษาของชั้นเด็กเล็กที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวัน ทั้งในเขตการศึกษา 2, 8 และ 11 แต่ไม่ได้ศึกษาปัญหาในการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นปัญหาที่สร้างความลำบากใจให้แก่ทั้งผู้สอนและผู้เรียน โดยเฉพาะในเขตการศึกษา 2

จิตต์ โชติอุทัย (จิตต์ โชติอุทัย 2528: ไม่มีเลขหน้า) กล่าวถึงปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กเล็กไทยมุสลิมว่า พูดไม่ชัดทั้งเสียง พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ โดยยกตัวอย่างเสียงพยัญชนะต้น เช่น เสียง ค เป็น ก เสียง ช เป็น จ เสียง ท เป็น ต เสียง พ เป็น ป (คนไทย เป็น กนตยาบ ชาตไทย เป็น จาคตยาบ ทำอะไร เป็น ทำอะไราย) ส่วนเสียงตัวสะกดนั้นจะไม่ออกเสียงเป็นบางครั้ง บางครั้งก็สับสนระหว่างแบ่ กง แม่กน แม่กม กลุ่มหนึ่ง และแม่กก แม่กค อีกกลุ่มหนึ่ง

ปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะวิเคราะห์ปัญหาในการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในอำเภอรามัน จังหวัดยะลา

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า พ.ศ. ๒๕๖๓-๖๔

1. ทำให้ทราบปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน
2. เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ในอำเภอรามัน จังหวัดยะลา จะวิเคราะห์เฉพาะปัญหาทางคำณเสียง ไวยากรณ์ และความหมาย ในการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสาร โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพียง 1 ห้องเรียน จากจำนวนชั้นเด็กเล็กในอำเภอรามัน จังหวัดยะลา คือ โรงเรียนบ้านยะตะ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

"ปัญหาภาษา" หมายถึง ปัญหาการใช้ภาษาในคำณเสียง ไวยากรณ์ และ ความหมาย

"ชั้นเด็กเล็ก" หมายถึง ชั้นเรียนก่อน ป.1 ซึ่งรับเด็กเข้าเกณฑ์บังคับเรียน หรือ ก่อนเกณฑ์ 1 ปี ที่ยังพูดภาษาไทยไม่ได้ มาสอนภาษาไทยและเตรียมความพร้อมอื่น ๆ เป็น เวลา 1 ปี โดยใช้หลักสูตรของเขตการศึกษา 2

"ภาษามลายูท้องถิ่น" หมายถึง ภาษามลายูที่ใช้พูดกันในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

"ไวยากรณ์" หมายถึง ระบบคำและการเรียงคำ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความพยายามในการแก้ปัญหาเพื่อให้ประชาชนในสี่จังหวัดภาคใต้พูดภาษาไทยได้แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะแรก (พ.ศ. 2441 - 2500)

รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยได้ตระหนักถึงปัญหาสำคัญของการใช้ภาษาไทยในสี่จังหวัดภาคใต้ จึงกำหนดให้มีการจัดระบบการศึกษาที่ใช้มาตรฐานและภาษาเดียวกันมา ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวพระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้มีการปฏิรูปทางการศึกษา ในปี 2441 โดยมีพระบรมราชโองการประกาศให้มีการศึกษาเล่าเรียนในหัวเมืองตลอดพระราชอาณาเขต (พรจรัส รัตนจรณะ 2525 : 5 อ้างอิงมาจากกระทรวงศึกษาธิการ 2507 : 148) รวมทั้งการจัดการศึกษาในมณฑลปัตตานี (ปัจจุบันคือสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ อันได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส) ด้วยจุดประสงค์ในการจัดการศึกษาในมณฑลปัตตานี ก็เพื่อให้ประชาชนสามารถพูดภาษาไทยได้

ครั้นต่อมาในปี 2464 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดเกล้าฯ ให้มีพระราชบัญญัติประถมศึกษาฉบับแรกขึ้น บังคับให้เด็กที่มีอายุ 7 ปี จนถึงอายุ 14 ปี ต้องเรียนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา และมณฑลที่มีการบังคับให้ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาฉบับนี้ทุกตำบล ตั้งแต่ปีแรกที่ประกาศใช้นั้นมีอยู่ 5 มณฑลคือ มณฑลอุดร มณฑลร้อยเอ็ด มณฑลสุราษฎร์ธานี มณฑลนครศรีธรรมราช และมณฑลปัตตานี แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าประชากรในมณฑลปัตตานีในขณะนั้นบุตรหลานเข้าศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้น เพื่อให้เยาวชนไทยได้มีที่ศึกษาเล่าเรียน และการที่มุ่งมันจะให้เด็กมุสลิมพูดไทยได้ โดยการเกณฑ์บังคับให้เด็กเข้าเล่าเรียนเป็นจำนวนมากนั้นจึงเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดเหตุการณ์จวนวายในมณฑลปัตตานี เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้

รัฐบาลต้องผ่อนผันเกี่ยวกับเกณฑ์บังคับให้เด็ก เข้าศึกษาเล่าเรียนภาษาไทยในโรงเรียน
เรื่อยมา (พรจรัส รัตนจรณะ 2527 : 7)

ในการเสด็จเยี่ยมราษฎรจังหวัดยะลา เมื่อวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2502
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ได้มีพระราชดำรัสแก่คณะบริหารงานใน
สำนักงานศึกษาธิการเขต 2 ความตอนหนึ่งว่า

"...การศึกษาที่นี่สำคัญมาก ให้พยายามจัดให้ดี ให้พลเมืองสามารถพูด
ภาษาไทยได้ แม้จะพูดได้ไม่มากนัก เพียงแต่รู้เรื่องกันก็ยังดี เพราะเท่าที่
ผ่านมามีคนที่นี่ มีผู้ที่ไม่รู้ภาษาไทยต้องใช้ล่ามแปล ควรให้พูดเข้าใจกันได้
สะดวกในการติดต่อซึ่งกันและกัน..." (ภิญโญ บุญทอง 2526 : 4)

ระยะหลัง (พ.ศ. 2503 - ปัจจุบัน)

กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้จังหวัดสตูล บัตตานี ยะลา และนราธิวาส
สังกัดอยู่ในเขตการศึกษาเดียวกัน เรียกว่า "เขตการศึกษา 2" โดยมีศึกษาธิการเขต 2
เป็นผู้รับผิดชอบปรับปรุงการศึกษาของชาวไทยมุสลิมได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องมีภาระอื่นอีก
เมื่อ พ.ศ. 2502 ทั้งนี้เพราะปรากฏว่า ไม่เพียงแต่มีเด็กไทยมุสลิมเข้าเรียนในชั้นประถม
ศึกษาน้อยมากเท่านั้น แต่ยังลาออกจากโรงเรียนระหว่างศึกษาเพราะครบเกณฑ์อายุอีกด้วย
ดังนั้น ถ้าการศึกษาไม่ดีพอและไม่ได้ฝึกฝนภาษาไทยอีก บุคคลเหล่านี้ก็จะลืมภาษาไทยที่ได้
ศึกษามาจากโรงเรียน และจะไปผนวกกับชาวไทยมุสลิมที่ไม่รู้ภาษาไทยอันเป็นเหตุให้ชาว
ไทยมุสลิมที่ไม่รู้ภาษาไทยมีปริมาณมากขึ้น (พิทยา สายหู 2509 : 48)

การปรับปรุงแก้ไขและส่งเสริมการใช้ภาษาไทยของชาวไทยมุสลิมในเขตการศึกษา 2
ได้กระทำหลายทางด้วยกัน กล่าวคือ มีการวางพื้นฐานภาษาไทยแก่เด็กไทยมุสลิมก่อน
เข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยโครงการชั้นเด็กเล็ก การแก้ปัญหาการเรียนการสอนใน
ชั้นปกติด้วยการใช้บทเรียนสำเร็จรูปเสริมทักษะภาษาไทย ให้ทุนส่งเสริมการศึกษาใน
วิทยาลัยครูยะลา ส่งเสริมให้บุคคลที่ไม่มีโอกาสเรียนภาษาไทยในโรงเรียนได้มีโอกาสมากขึ้น

และเป็นการป้องกันการลืมภาษาไทย สำหรับผู้ที่เคยเรียนมาแล้วด้วยการจัดการศึกษาผู้ใหญ่
สายสามัญการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ (พจนานุกรม รัตนจรณะ 2525 : 10)

การสอนภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้

เขตการศึกษา 2 ได้คิดวิธีสอนและเน้นการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
เป็นพิเศษ แทนการสอนด้วยวิธีแปล โดยจะกล่าวตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งแบ่งเป็น 3
ตอนคือ ระยะ พ.ศ. 2502 - 2514 (สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ) ระยะ พ.ศ.
2514 - 2523 (สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย) และระยะ พ.ศ. 2524-
ปัจจุบัน (สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ) (เขตการศึกษา 2
2528 : 95 - 100)

พ.ศ. 2502 - 2514

พ.ศ. 2502 ปีแห่งการเริ่มต้น ภาคศึกษา 2 ได้ค้นคิด "แนวการสอนภาษาไทย
แก่เด็กเข้าเรียนใหม่ และยังพูดภาษาไทยไม่ได้" และจัดพิมพ์เผยแพร่พร้อมทั้งจัดอบรมครู
เพื่อใช้แนวการสอนนี้ ประมาณ 50 คน ใช้เวลาอบรม 10 วัน แล้วมีการนิเทศติดตาม
ผลอย่างทั่วถึงทุกโรงเรียนใน 25 อำเภอ ที่ส่งครูเข้ารับการอบรม

พ.ศ. 2505 อบรมครูว่าด้วยวิธีสอนภาษาไทยแนวใหม่แก่ครูที่มาจาก 4 จังหวัด
จำนวน 60 คน ใช้เวลา 20 วัน

พ.ศ. 2506 ทดลองและประสานงาน

กรมการฝึกหัดครูจัดพิมพ์ "วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย" จัดอบรม "วิธีพิเศษ
ในการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอิสลาม" ใช้เวลา 7 วัน โดยใช้งบประมาณของ
ภาคศึกษา 2 และเปิดสอน "วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย" เป็นวิชาเลือกในระดั บ.กศ.
และในปีนี้กระทรวงศึกษาธิการได้ออกโครงการเปิดชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประชาบาลใน

จังหวัดสตูล ยะลา นราธิวาส และปัตตานี โดยให้นับเด็กอายุเข้าเกณฑ์บังคับ
เรียบร้อยแล้ว แต่ยังคงภาษาไทยไม่ได้เข้าเป็นเด็กเล็กด้วย

สำนักงานภาคศึกษา 2 ทดลองเปิดชั้น ป. 1 พิเศษ โดยใช้วิธีพิเศษและ
ใช้เวลา 1 ปี (แบบขั้นเตรียมประถม) ที่โรงเรียนบ้านบันนังนือโย อำเภอเมือง
จังหวัดยะลา เมื่อสิ้นปีก็ส่งเข้าเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ผลปรากฏว่า เด็กสามารถเรียน
ในชั้นประถมปีที่ 1 ได้ดีอย่างชัดเจน

พ.ศ. 2507 เปิดชั้น ป. 1 พิเศษ ทดลองสอนใน 4 จังหวัด เรียกว่า
"ชั้นเด็กเริ่มเรียน" ที่สตูล 2 โรงเรียน ยะลา 9 โรงเรียน นราธิวาส 9 โรงเรียน
และปัตตานี 10 โรงเรียน รวม 30 โรงเรียน 30 ห้องเรียน เด็กที่รับเข้าเป็นเด็ก
ที่มีอายุเข้าเกณฑ์บังคับเรียนแล้ว เชิญครูสอนในชั้นเรียนทดลองนี้มาเข้ารับการอบรม 5 วัน

พ.ศ. 2508 อบรมครูในห้องเรียนทดลองจำนวน 30 ห้องเรียนนั้นซ้ำอีก 5 วัน
และจัดสัมมนา ทาประมวลการสอนชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ พร้อมด้วย
แบบเรียนภาษาไทยแก่เด็กไทยที่พูดภาษามลายู และคู่มือการสอนเด็กไทยที่พูดภาษามลายู พ.ศ.
2511 - 2514 เปิดขยายห้องเรียนเพิ่มเป็น 186 ห้องเรียน และเป็นปีสุดท้ายที่
กระทรวงศึกษาธิการดำเนินงานชั้นเด็กเริ่มเรียน เป็นปีที่งานแหล่ล้มลาหรือเข้าระยะรับ
ส่งงานไปยังกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

พ.ศ. 2514 - 2523

นับตั้งแต่ปีงบประมาณ 2514 - 2523 ระยะ 7 ปีแรก เป็นช่วงหยุดชะงัก
และมีแต่การอบรมครู ซึ่งเขตดำเนินการอยู่เพียงกิจกรรมเดียว ในระยะ 3 ปีหลังจึง
เริ่มมีงานเข้าสู่โครงการจนกระทั่งทดลองหาแนวใหม่ในการสอนภาษาไทย โดยเปิดสอน
ระหว่างปิดภาคปลาย 50 วัน แทน 1 ปี แล้วงานนี้ก็ถูกเปลี่ยนสังกัด โดยโอนมาอยู่
ในความรับผิดชอบของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ตั้งแต่
ปีงบประมาณ 2524

พ.ศ. 2524 - ปัจจุบัน

งานชั้นเด็กเล็กเตรียมภาษาไทย ตั้งแต่ปี 2524 มาจนถึงปัจจุบัน เน้นหนักในทางคุณภาพ โดยเริ่มปรับปรุงสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ดีกว่าเดิม

หลักสูตรชั้นเด็กเล็ก

หลักการ

1. เป็นการจัดเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา ให้เด็กในเขตการศึกษา 2 มีพื้นฐานก่อนเรียน ป.1 พอ ๆ กับเด็กในภูมิภาคอื่น
2. เป็นการจัดเพื่อลดปัญหาการตกชั้น และเพื่อความราบรื่นในการเรียนต่อในชั้นสูง ๆ ขึ้นไป

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้เด็กมีความพร้อม และพัฒนาการดังต่อไปนี้

1. ให้ฟังภาษาไทยได้รู้เรื่อง และพูดภาษาไทยได้ถูกต้อง ชัดเจน ในวงศัพท์กว้างพอที่จะเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ด้วยดี ไม่เน้นการอ่านและการเขียน
2. ให้เด็กรักโรงเรียนและสมัครใจมาเรียน
3. มีกิจนิสัย และสังคมนิสัยที่ดี
4. มีพลานามัย และสุขนิสัยอันดี
5. ให้กล้าแสดงออก

จุดมุ่งหมายหลักจะเน้นทางภาษาเป็นหลัก เพื่อแก้ปัญหาเด็กพูดภาษาไทยไม่ได้ การที่จะสอนให้ได้ศัพท์มากพอ (800 คำ) พูดเป็นประโยคได้ และพูดได้ชัดตามมาตรฐานภาษาไทยกลางนั้น ครูต้องทุ่มเทเวลาและความพยายามเป็นครึ่งหนึ่งของเวลาทั้งหมด

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรนี้จัดประสบการณ์ผสมกลมกลืนในรูปบูรณาการ โดยเอาภาษาไทย ฟัง-พูด เป็นหลัก แล้วเสริมด้วยรายวิชาและกิจกรรมต่าง ๆ (เน้นการพูดชัดเป็นพิเศษ)

การประเมินผล

ถือแนวปฏิบัติในแบบ "การเลื่อนชั้นโดยอัตโนมัติ" คือมีนักเรียนในบัญชีเท่าใด พอสิ้นปีการศึกษาต้องเลื่อนชั้นให้หมด ไม่มีข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้น

โครงการอนุบาลชนบท

ในปัจจุบันผู้ปกครองในชนบทจำนวนมากในแต่ละพื้นที่ ได้เรียกร้องให้กระทรวงศึกษาธิการเปิดชั้นอนุบาลให้แก่บุตรหลานของตนได้มีโอกาสเรียนชั้นอนุบาล เช่นเดียวกับเด็กในเมือง กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาโดยละเอียดและรอบคอบแล้วเห็นว่า การขยายการศึกษาระดับอนุบาลไปยังโรงเรียนประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในชนบท จะเป็นโครงการที่ให้ผลตอบแทนในทุกด้านที่ดีที่สุด โดยที่รัฐบาลร่วมรับภาระกับผู้ปกครองของนักเรียนและสามารถลดความไม่เสมอภาคของการจัดการศึกษาระดับอนุบาลที่มีอยู่ระหว่างเด็กในเมืองกับเด็กในชนบทให้หมดไป และยังสามารถจัดบริการการอนุบาลศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งให้แก่เด็กในชนบทอีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ 2529 : 11) ดังนั้น เมื่อโครงการอนุบาลชนบทนี้กระจายการดำเนินการไปจนทั่วประเทศ โครงการชั้นเด็กเล็กก็จะหมดไป

งานวิจัยในประเทศ

การวิจัยเรื่อง "ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยกลาง และที่พูดภาษามลายู" ในปี พ.ศ. 2507 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง จำนวน 217 คน จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร และนักเรียนที่พูดภาษามลายู จำนวน 133 คน จากโรงเรียนในจังหวัดปัตตานี พบว่า โดยทั่วไปแล้วนักเรียนแรกเข้าเรียนที่พูดภาษามลายูที่บ้านจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอ่าน เลขคณิต และเขียน โดยใช้ภาษาไทยกลางต่ำกว่านักเรียนในภาคกลางที่ใช้ภาษาไทย-กลางเป็นประจำ และยิ่งต่ำกว่าเด็กที่พูดภาษาถิ่น เช่น ไทยเหนือ ไทยใต้ หรือไทยอีสาน

นอกจากนี้ยังปรากฏว่า นักเรียนแรกเรียนที่พูดภาษามลายูที่บ้านและไปโรงเรียนตามเกณฑ์ บังคับ ถ้าตกซ้ำชั้นประณปีที่ 1 จะมีความเข้าใจในการฟังภาษาไทยกลางดีกว่าเด็กที่เพิ่ง เข้าเรียนใหม่โดยยังไม่เคยตกซ้ำชั้น (รัตนา ศิริพานิช 2507 : 68 - 71)

ในปี 2509 มีการทำวิจัยเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทยและ ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ โดยใช้ข้อมูลจากคำพูดภาษามลายูของผู้บอกภาษา 6 คน มีภูมิลำเนาอยู่ใน 4 จังหวัดภาคใต้ เป็นผู้ที่ใช้ภาษามลายูเป็นประจำ แต่พูดภาษาไทย ได้ด้วย สรุปผลได้ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะภาษาไทยและภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้

เสียงพยัญชนะเดี่ยว

1. ในภาษาไทยมีพยัญชนะเสียงหยุด (รวมเสียงครึ่งหยุดครึ่งเสียดแทรกด้วย) 10 เสียง คือ / p, ph, b, t, th, d, c, ch, k, kh / ใช้เป็นเสียงพยัญชนะต้นได้ทั้งหมด และเป็นพยัญชนะตัวสะกดได้ 3 เสียง คือ / p, t, k / ในภาษามลายูของ 4 จังหวัดภาคใต้ มีพยัญชนะเสียงหยุด 8 เสียง คือ / p, b, t, d, c, j, k, g / ใช้เป็นเสียงพยัญชนะต้นได้ ทั้งหมด และกล่าวได้ว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ไม่มีเสียงใดเป็นเสียงพยัญชนะตัวสะกดได้เลย

ในจำนวนพยัญชนะเสียงหยุดนี้ ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ไม่มีเสียงหยุด ชนิดที่ออกเสียงหนักหรือมีลมตามออกมาด้วย คือเสียง / ph, th, kh / (ตรงกับเสียง พ ท ค) คาดคะเนได้ว่าเสียงทั้ง 3 จะเป็นเสียงที่มีปัญหาในการออกเสียงสำหรับ นักเรียนผู้พูดภาษามลายูที่เรียนภาษาไทย

ถึงแม้ว่าภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มีเสียงหยุดชนิดที่ไม่มีลมออกมาด้วย คือ / p, t, k / ซึ่งเปรียบเทียบกับเสียงชนิดเดียวกันในภาษาไทย แต่เสียง / p, t, k / ของภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ไม่มีใช้เป็นเสียงตัวสะกด ฉะนั้นในการออกเสียง คำไทยที่มีเสียงทั้ง 3 นี้เป็นเสียงตัวสะกด นักเรียนผู้พูดภาษามลายูจะออกได้ยาก ส่วน เสียงหยุดอื่น ๆ มีลักษณะเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน คาดคะเนว่าจะไม่มีปัญหาใด ๆ

2. ภาษาไทยมีเสียงเสียดแทรก 3 เสียง คือ / f s h / แต่ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มี 2 เสียงเท่านั้นคือ / s h / คาดคะเนได้ว่าเสียง / f / จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนผู้พูดภาษามลายูที่เรียนภาษาไทย

3. สำหรับเสียงนาสิก ภาษาไทยมี 3 เสียงคือ / m n ŋ / ซึ่งใช้ได้ทั้งในตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกด ภาษามลายูมี 4 เสียง คือ / m n ŋ / ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว ใช้ได้แต่ในตำแหน่งพยัญชนะต้นแค่เพียงอย่างเดียว ในตำแหน่งตัวสะกดไว้บ้างไม่ไว้บ้าง ไม่สม่ำเสมอ จึงคาดคะเนได้ว่า เมื่อเสียงทั้ง 3 เป็นเสียงตัวสะกด จะมีปัญหาเกิดขึ้นไม่มากนักสำหรับผู้พูดภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้

4. สำหรับเสียงออกข้างลิ้น คือเสียง / l / มีทั้งในภาษาไทย และภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มีลักษณะและตำแหน่งที่เหมือนกัน

5. ภาษาไทยมีเสียงลิ้นร่ว / r / แต่เสียง / r / ในภาษามลายูเท่าที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลบางคนเป็นเสียงกระดกปลายลิ้นครั้งเดียว ซึ่งก็แตกต่างกันไม่มากนัก ผู้พูดภาษามลายูพอจะเรียนเสียงลิ้นร่วได้โดยไม่ยาก ปัญหาสำหรับเสียงนี้อยู่ที่ว่าใน 4 จังหวัดภาคใต้ ใช้เสียง / ɣ / คือเสียงหยุดที่เกิดจากโคนลิ้นและผนังของลำคอ แทนเสียง / r / กันเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีเช่นนี้ เสียง / r / จะเป็นเสียงที่มีปัญหา

6. สำหรับเสียงกึ่งสระ / w y / มีทั้งในภาษาไทยและภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ในภาษาไทยใช้ได้ทั้งในตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดในภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ใช้แต่ในตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้น แต่โดยเหตุที่ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มีเสียงสระประสม / au aɪ / ซึ่งออกเสียงคล้าย ๆ กัน มีเสียงพยัญชนะ / w y / สะกด พอจะทำให้ปัญหาเสียงตัวสะกด / w y / ลดน้อยไปบ้าง

เสียงพยัญชนะควบกล้ำ

ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ไม่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่แท้เลย ดังนั้นเสียงควบกล้ำทุกเสียงในภาษาไทยจะเป็นปัญหาสำหรับผู้พูดภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้

โดยจะแทรกเสียงสระสั้นและเสียงสระเบา /ə ± a / ลงในระหว่างเสียงควบกล้ำนั้น ๆ เช่น / pɫ- / เป็น / pəɫ- / , / tr / เป็น / tər- / เป็นต้น

เสียงสระ

1. ภาษาไทยมีสระเสียงยาว 9 เสียง คือ / อี เอ แอ อี เออ อา อู โอ ออ / ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มี 7 เสียงคือ / อี เอ แอ อา อู โอ ออ / ไม่มีเสียง / ± / (อือ) และ / ə / (เออ) ส่วนเสียง / ɔ / (อา) ในภาษามลายู โดยเฉพาะเพื่อบรรยายคำหรือท้ายพยางค์ มีเสียงค่อนข้างหลัง และริมฝีปากเป็นรูปค่อนข้างกลม เลยทำให้มีเสียงคล้าย ๆ / ɔ / (อา) ไป

2. ในภาษาไทยมีสระเสียงสั้นคู่กับสระเสียงยาวทุกเสียง สระเสียงสั้นเหล่านี้เป็นเสียงหนักก็ได้เบาก็ได้ สระเสียงสั้นในภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ คือสระเสียงยาวที่มีตัวสะกด หรือสระที่มีตัวสะกดแต่เดิมแล้วตัวสะกดหายไป หรือไม่เป็นสระเสียงสั้นที่แท้แต่กึ่งสั้นกึ่งยาว สระเสียงสั้นและเบา / ə / (เออะ) ในภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ บางทีออกเสียงเป็น / ɨ / (อี) หรือ / ɔ / (วะ) ก็ได้ และเสียงสระ / u / (อุ) กับ / ɔ / (โอะ) และ / ɔ / (อะ) กับ / ɔ / (เออะ) มีความสมมติที่ใกล้เคียงกันมาก

3. สระประสมในภาษาไทยออกเสียงโดยมีน้ำหนักอยู่ที่ส่วนแรก ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ออกเสียงสระประสมมีน้ำหนักเท่ากันทั้ง 2 ส่วน บางทีฟังเหมือนออกเสียงสระ 2 เสียงต่อกัน

เสียงวรรณยุกต์

ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ เป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ ดังนั้นเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยทุกเสียง นอกจากเสียงสามัญ เป็นปัญหาที่ยากมาก ผู้พูดภาษามลายูอาจเรียนออกเสียงพยัญชนะและสระได้ถูกต้องทุกเสียง แต่น้อยคนที่จะออกเสียงวรรณยุกต์ได้ถูกต้องด้วย และโดยเหตุที่คำไทยทุกคำมีเสียงวรรณยุกต์อยู่ด้วยเสมอไป

ก็ยังเป็นการยากยิ่งขึ้น ฉะนั้นในการสอนภาษาไทยแก่ผู้พูดภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ครูควรฟังเสียงและเน้นการออกเสียงวรรณยุกต์ให้ถูกต้องเป็นพิเศษ

โครงสร้างไวยากรณ์

โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาทั้งสอง เหมือนกันทุกประการ ดังนั้นถ้าผู้พูดภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ สามารถออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้อง และเรียนรู้คำศัพท์ไทยพอสมควรแล้ว ก็จะเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ไทยได้โดยง่าย (ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ 2509 : 47 - 54)

ผลการวิจัยเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ใน "การศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้" ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างที่สำคัญแต่อย่างใด (ปรีชา ทิชนพงศ์ 2519 : 88)

การวิจัยปัญหาการสอนและอุปสรรคของครูภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา (พิเชฐ อนุกุล 2518 : 169) ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
2. นักเรียนไม่มีแบบเรียนและเครื่องเขียนเพราะยากจน
3. นักเรียนขาดเรียนเสมอ
4. นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียนภาษาไทย
5. นักเรียนมีเวลาเรียนภาษาไทยน้อยเกินไป
6. นักเรียนมีสุขภาพทางร่างกายไม่สมบูรณ์
7. นักเรียนประมาท อาย กลัวและถ่อมตน ทำให้เรียนภาษาไทยไม่ได้ดี
8. นักเรียนไม่ยอมออกเสียงหรือพูดภาษาไทยเพราะเชื่อว่าขัดกับหลักศาสนา

อิสลาม

9. นักเรียนคนอื่น ๆ หัวเราะเยาะเพื่อน เมื่อเพื่อนพูดภาษาไทย

นอกจากนี้ การศึกษาปัญหาการสอนชั้นเด็กเล็กในสามจังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย (ทวี แพนหนู 2522 : 108) ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาทางภาษา สรุปเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ

1. เด็กเล็กไทยมุสลิมส่วนมากออกเสียงสูงเป็นเสียงกลางหรือต่ำ เช่น หนู เป็น ฮู
2. เด็กเล็กไทยมุสลิมออกเสียงตัวสะกดท้ายคำบางคำไม่ชัด เช่น บุกรุก เป็น บุรุ
3. เด็กเล็กไทยมุสลิมพูดภาษามลายูท้องถิ่นทำให้มีปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับครูและห้องเรียนในระยะเริ่มแรก
4. การฝึกทักษะให้เด็กเล็กเขียนหนังสือจากซ้ายไปขวา
5. การสอนให้เด็กเล็กรู้จักลักษณะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับเด็กไทยมุสลิม
6. การฝึกให้เด็กเล็กออกเสียงสูงต่ำตามหลักการผันวรรณยุกต์
7. ปัญหาผู้ปกครองมีส่วนช่วยเด็กเล็กให้เรียนภาษาไทยที่บ้านน้อย

จากผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสภาพปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นเด็กเล็ก อย่างไรก็ตาม สภาพปัญหาดังกล่าวยังมองเห็นภาพเพียงด้านการออกเสียงไม่ชัดในคำแต่ยังไม่ครอบคลุมถึงการใช้ภาษาในการสื่อสาร (Communicative Competence) ว่าสามารถใช้ให้สื่อความหมายได้เหมาะสมกับสภาพการณ์หรือไม่เพียงใด (Hymes 1972 : 271)

ตามธรรมชาติคนจะรู้ภาษาแม่ของตัวเองอย่างเพียงพอก็กินเวลาประมาณ 5 - 10 ปี ในการรับภาษา (Language Acquisition) โดยไม่รู้ตัวตลอดเวลาที่ตนอยู่ จัดเป็นการรับภาษาโดยธรรมชาติ แต่สภาพการณ์ในการเรียนการสอนภาษาที่สองมักไม่เอื้ออำนวยให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีเหมือนการรับภาษาแม่ (ประพาศน์ พงทธิประภา : ไม่มีเลขหน้า) ในปัจจุบันปรากฏว่ามีสมมติฐานและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนภาษา (Language Learning) และการรับภาษา (Language Acquisition) มากมาย แนวคิดที่น่าสนใจคือผลงานวิจัยของ สตีเฟน ดี แครชเชน

(ประพาศน์ พุทธิประภา 2528 : 58 - 61 อ้างอิงมาจาก Krashen. 1981) กล่าวถึง "สมมุติฐานแห่งการป้อนเข้า" (The Input Hypothesis) พอสรุปได้ว่า สมมุติฐานนี้เชื่อว่าเราจะรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจข้อมูลที่ป้อนเข้ามา แต่ "ตัวป้อนเข้า" (Input) จะต้องมีความยากง่ายสูงกว่า "สมรรถภาวะที่รับไว้แล้ว" เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเราจึงจะเข้าใจได้สาระสำคัญของสมมุติฐานนี้คือ

1. เราจะรับภาษาได้ที่ละน้อย ๆ โดยเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิม ถ้าปรับท้อ้ออานวยให้
2. ความคล่องแคล่วในการพูดจะค่อย ๆ เกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องสั่งสอนตรง ๆ
3. เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร (Message) "ตัวป้อนเข้า" จะกลายเป็น "1 + 1" (นั่นคือระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกส่วนหนึ่งทันที)

สมมุติฐานนี้เป็นหนึ่งในอีกหลายสมมุติฐานที่ถือว่าเป็น "ปรัมทฤษฎีและหลักการ" ของการสอนภาษาตาม "วิธีทางธรรมชาติ"

ลักษณะพื้นฐานที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการพูดคือจังหวะ ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ (ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ 2526 : 288 - 313) กล่าวว่า เวลาสอนภาษาไม่ว่าจะเป็น ภาษาแม่ ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ ผู้สอนมักจะละเลยเรื่องจังหวะ ทั้ง ๆ ที่จังหวะมีส่วนทำให้สื่อสารกันได้เข้าใจยิ่งขึ้น เด็กเล็ก ๆ ซึ่งกำลังหัดพูดก็เรียนรู้จังหวะก่อน ลักษณะทางเสียงอื่น ๆ

จังหวะในการพูดไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาใดก็ตาม มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ประการคือ

1. ความสั้นยาวของพยางค์ (syllable duration)
2. การลงเสียงหนักเบา (stress)
3. การหยุด (phonological pause)

พยางค์ในภาษาไทยมี 2 ชนิดคือ พยางค์เต็มรูป หรือพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนัก และพยางค์ลดรูปหรือพยางค์เบาที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนัก พยางค์เต็มรูป

ประกอบด้วยพยัญชนะต้นซึ่งอาจเป็นพยัญชนะเดียว หรือพยัญชนะควบกล้ำ + สระสั้น หรือสระยาว หรือสระประสม + วรรณยุกต์ ถ้าเป็นสระสั้นจะต้องมีพยัญชนะท้ายเสมอ แต่ถ้าเป็นสระยาวหรือสระประสมอาจมีพยัญชนะท้ายหรือไม่ก็ได้ + วรรณยุกต์ พยางค์เต็มรูปสามารถเป็นหน่วยจังหวะได้ พยางค์ลดรูปมักจะสั้นกว่าพยางค์เต็มรูปและไม่สามารถเป็นหน่วยจังหวะได้ นอกจากนี้แล้วเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในพยางค์ลดรูปยังเกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงอีกด้วย

ในภาษาไทยการลงเสียงหนักเบาในระดับคำไม่มีความสำคัญทางสัทศาสตร์ แต่การลงเสียงหนักเบาในระดับวลีหรือประโยคมีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านไวยากรณ์ ถ้าลงเสียงหนักผิดที่ความหมายของวลีหรือประโยคจะเปลี่ยนไป

ส่วนการหยุดในภาษาไทยนั้นก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน การหยุดที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันในการพูด คือการหยุดซึ่งมีหน้าที่ทางไวยากรณ์และการหยุดที่ช่วยในการเน้นความหน้าที่ทางไวยากรณ์ของการหยุดแบ่งได้เป็น 2 อย่างคือ หน้าที่ในการทำให้ความหมายของประโยคแตกต่าง กับการช่วยทำให้ความหมายของประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าเป็นการทำให้ความหมายแตกต่าง ผู้พูดจำเป็นต้องหยุดทุกครั้ง มิเช่นนั้นแล้วความหมายของประโยคจะเปลี่ยนไป แต่สำหรับการหยุดที่ช่วยทำให้คำพูดชัดเจน ผู้พูดอาจจะหยุดหรือไม่หยุดก็ได้

จากการวิเคราะห์โครงสร้างและรูปแบบของจังหวะในการพูดภาษาไทยแล้ว ทำให้มีความรู้สึกว่าภาษาไทยมีจังหวะในการพูดแบบใช้การลงเสียงหนักเบาเป็นเครื่องกำหนด ไม่ใช่ใช้พยางค์เป็นเครื่องกำหนด สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ เด็กเล็ก ๆ ที่อายุน้อยมักจะใช้จังหวะแบบใช้พยางค์เป็นเครื่องกำหนดเวลาพูด เพราะคำศัพท์ที่เด็ก ๆ ใช้มักจะเป็นคำไทยพื้นฐานซึ่งส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว

สิ่งที่กล่าวมาข้างต้น คือแนวคิดที่เกี่ยวกับการพูดทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองของเด็กเล็ก อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของเด็กเล็กที่เริ่มเรียนภาษาไทยในอำเภอรามัน จังหวัดยะลา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาปัญหาภาษาในสามจังหวัดภาคใต้ (ยะลา ปัตตานี นราธิวาส) จากเอกสารของเขตการศึกษา 2 และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ติดต่อกับบุคลากรในเขตการศึกษา 2 และสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดยะลา เพื่อขอความร่วมมือและให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล
3. กำหนดระยะเวลาการเก็บข้อมูลในอาเภอรามัน จังหวัดยะลา เป็นเวลา 1 เดือน คือช่วงเดือน ตุลาคม - พฤศจิกายน 2529
4. การวิจัยนี้ใช้วิธีการสังเกตโดยเข้าไปมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการทดสอบโดยใช้รูปภาพ มีขั้นตอนดังนี้
 - 4.1 การเตรียมเครื่องมือทดสอบการพูด ใช้รูปภาพจำนวน 5 ภาพ (ผู้วิจัยเตรียมไปเอง 2 ภาพ เลือกรูปภาพของเขตการศึกษา 2 จำนวน 3 ภาพ ซึ่งจะต้องเป็นภาพที่ไม่เคยใช้มาก่อนในชั้นเรียนที่ทดสอบ) โดยยึดเกณฑ์ดังนี้
 - 4.1.1 ภาพประกอบด้วยคำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ตามแผนการสอนของเขตการศึกษา 2
 - 4.1.2 ให้ศึกษานิเทศก์เขตการศึกษา 2 พิจารณาว่าเป็นภาพที่เหมาะสมหรือไม่
 - 4.1.3 นำภาพทั้ง 5 ภาพ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนบ้านบุญเกาะคละ อาเภอเมือง จังหวัดยะลา
 - 4.2 เข้าสังเกตการเรียนการสอนตลอดวันในสัปดาห์แรกทุกวัน โดยสังเกตการปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร (Communicative Interaction) ในด้านการกระตุ้น

ให้แสดงออก (Facilitation) การมีส่วนร่วม (Participation) และการสนทนา
 วิสาสะ (Socialization) ในห้องเรียน (Kosol and Prabha 1986 : 1)
 แล้วบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

4.3 หลังจากการสังเกตในสัปดาห์แรก เลือกนักเรียนจำนวนสองในสาม
 ของนักเรียนทั้งห้อง คือ 18 คน จากจำนวน 25 คน โดยพิจารณาตามความสามารถใน
 การสื่อสารทั้งระดับสูง กลาง และต่ำ เพื่อทดสอบโดยใช้รูปภาพและบันทึกคำพูดของนักเรียน
 ควบเทบบันทึกเสียง

4.4 สัปดาห์ที่ 2 - 4 ทดสอบการพูดด้วยรูปภาพ สังเกตการณ์เรียนการสอน
 และกิจกรรม 1 วัน สลับกันไป

4.5 วิเคราะห์ปัญหาที่ได้จากการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

4.6 นำเทบบันทึกเสียงที่บันทึกไว้ไปถอดโดยใช้สัทอักษร

4.7 วิเคราะห์ปัญหาในคำนเสียง ไวยากรณ์ และความหมายจากเทบบันทึกเสียง

4.8 สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัปดาห์แรกในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตโดยเข้าไปมีส่วนร่วม (Participant Observation) ในห้องเรียน และสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนทั้งห้อง เพื่อจัดความกังวลใจและความขัดเขินที่มีต่อคนแปลกหน้า พร้อมทั้งบันทึกผลการสังเกตการปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร และปัญหาในการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนด้วย สัปดาห์ต่อมาจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสังเกตแล้วแยกออกมาทดสอบโดยใช้รูปภาพให้นักเรียนเล่าเรื่องที่แต่ละคน สัมกับการสังเกตในห้องเรียนจนกระทั่งเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูล

ผลจากการสังเกตการปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสารในห้องเรียน สรุปได้ดังนี้

1. การกระตุ้นให้แสดงออก (Facilitation) ครูใช้เพลงวิ่งโครงการเด็กเล็ก จัดหาขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับบทเรียนแต่ละบทมาประกอบการเรียน โดยในตอนแรกให้นักเรียนร้องพร้อมกับเพลงนี้ทีละเสียง เมื่อนักเรียนสามารถร้องได้แล้ว จึงให้ร้องพร้อม ๆ กัน และบางครั้งจัดกลุ่มไม่เกิน 5 คน ออกไปร้องหน้าชั้นเรียน นอกจากนี้ก็ใช้กิจกรรมอื่นโดยให้นักเรียนผลัดกันออกไปเรียกชื่อเพื่อนนักเรียนในชั้นแทนครูประจำวัน ในกรณีที่นักเรียนคนใดขาดเรียนไป เมื่อมาโรงเรียนต้องออกไปรายงานตัวพร้อมบอกเหตุผลที่ขาดเรียนให้เพื่อนนักเรียนทราบ อีกวิธีหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีโอกาสดูคือ ให้เล่าเรื่องราวจากภาพยนตร์ในโทรทัศน์ให้เพื่อน ๆ ฟัง (วิธีนี้จะใช้เฉพาะผู้มีโทรทัศน์ที่บ้านเท่านั้น)

2. การรวมกิจกรรม (Participation) ปรากฏว่ามีนักเรียนจำนวนประมาณ 7 - 8 คน เท่านั้นจะร่วมกันทำกิจกรรมทุกครั้ง ในขณะที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่แสดงพฤติกรรมใด ๆ เป็นเพียงผู้ชมกิจกรรมของเพื่อน และนักเรียนชายกล้าแสดงออกมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งส่วนใหญ่แทบจะไม่กล้าแสดงออกเลย

3. การสนทนาวิสาสะในสถานการณ์จริง (Socialization) การพูดคุยในกลุ่มเพื่อนนักเรียนใช้ภาษามลายูท้องถิ่นโดยไม่ใช้ภาษาไทยเลย

ในการจบทันทีเสียงที่ได้บันทึกจากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัทอักษรสากลของ

I. P. A. (International Phonetic Association) ประกอบกับสัทอักษรจากด
ที่ศึกษาโดย กิตยา ทิงคหทัย (กิตยา ทิงคหทัย 2526 : 98 - 100) ส่วน
สัญลักษณ์แทนวรรณยุกต์นั้นใช้ของ ชีระพันธ์ เหมืองทองคำ (ชีระพันธ์ เหมืองทองคำ
2526 : 64) และวรรณ พันขพงศ์ (วรรณ พันขพงศ์ 1973 : 44 - 45) ซึ่งมี
ลักษณะดังต่อไปนี้

พยัญชนะ

/p/	แทนเสียง	/p/
/t/	แทนเสียง	/t/
/k/	แทนเสียง	/k/
/ʔ/	แทนเสียง	/ʔ/
/ph/	แทนเสียง	/f/
/th/	แทนเสียง	/t/
/kh/	แทนเสียง	/k/
/b/	แทนเสียง	/b/
/d/	แทนเสียง	/d/
/f/	แทนเสียง	/f/
/s/	แทนเสียง	/s/
/h/	แทนเสียง	/h/
/c/	แทนเสียง	/j/
/ch/	แทนเสียง	/tʃ/
/m/	แทนเสียง	/m/
/n/	แทนเสียง	/n/
/ŋ/	แทนเสียง	/ŋ/

/l/	แทนเสียง	/ล/
/w/	แทนเสียง	/ว/
/ɔ/	แทนเสียง	/ย/
/ʔ/	แทนเสียง	พยัญชนะท้ายพยางค์เสียง กัก /อ์/

สระ

สระเดี่ยว

/i, i /	แทนเสียง	อี อี
/e, e·/	แทนเสียง	เอะ เอ
/ɛ, ɛ /	แทนเสียง	แอะ แอ
/u, u /	แทนเสียง	อึ อึ
/ɯ, ɯ·/	แทนเสียง	เออะ เออ
/a, a /	แทนเสียง	วะ อา
/u, u /	แทนเสียง	อุ อุ
/o, o /	แทนเสียง	โอะ โอ
/ɔ, ɔ·/	แทนเสียง	เออะ ออ

สระผสม

/ia /	แทนเสียง	เอียะ
/i:a/	แทนเสียง	เอีย
/ua /	แทนเสียง	เอือะ
/u a /	แทนเสียง	เอือ
/ua /	แทนเสียง	อัวะ
/u:a/	แทนเสียง	อัว

วรรณยุกต์

/1/	แทนเสียง	เอก
/2/	แทนเสียง	โท
/3/	แทนเสียง	สามัญ
/4/	แทนเสียง	จัตวา
/5/	แทนเสียง	ตรี

สัญลักษณ์อื่น ๆ

➡ ออกเสียงเป็น

/Ø/ ไม่ออกเสียง (Omission)

จากการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในโรงเรียนบ้านยะตะ อำเภอรามัน จังหวัดยะลา
ได้ผลการวิเคราะห์ปัญหาในด้านเสียง ไวยากรณ์ ความหมาย โดยนำมาเสนอเป็น 4
ประเด็น ดังนี้

1. เสียง

1.1 พยัญชนะต้น

1.2 พยัญชนะตัวสะกด

1.3 สระ

1.4 วรรณยุกต์

1.5 จังหวะ

2. ไวยากรณ์

3. ความหมาย

4. เบื้องหลัง

1. เสียง

1.1 พยัญชนะต้นมี 22 เสียง จากการศึกษพบว่ามีปัญหา 10 เสียง

1.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว

/th/ ออกเสียงเป็น /t/

ตัวอย่าง

ทหาร	→	ทะหาร
[tha ³ ha n ⁴]		[ta ⁵ ha·n ⁴]
ที่	→	ตี
[thi ¹ 2]		[ti ³ ·2]
/kh/ ออกเสียงเป็น		/k/

ตัวอย่าง

ชาย	→	กาย
[kha j ⁴]		[ka·j ⁴]
คะ	→	กะ
[kha ⁵]		[ka ⁵]
แมคา	→	แมกา
[mɛ· ² kha· ⁵]		[mɛ ² ka ⁵]
/f / ออกเสียงเป็น		/ph/

ตัวอย่าง

พักทอง	→	พะทอง
[fak ⁵ tho ŋ ³]		[pha ⁵ tho·ŋ ³]
	→	พะทอ
		[pha ⁵ tho ³]

/ch/ ออกเสียงเป็น /c/

ตัวอย่าง

ชงชาตี	→	ชงจ่าอิ
[thoŋ ³ cha t ²]		[thoŋ ³ ca.ʔ ²]
ไม่ชอบ	→	ไม่จ้ออิ
[maj ² cho p ²]		[maj ² co ʔ ²]

/g/ ออกเสียงเป็น /n/

ตัวอย่าง

เงือก	→	เนื่ออิ
[ŋw ak ²]		[nuŋ ʔ ²]
	→	เนื่ออ
		[nuŋ aʔ ⁵]

/r/ ออกเสียงเป็น /l/

ตัวอย่าง

รตน้ำ	→	โละบ่าง
[rot ⁵ na m ⁵]		[lo ⁵ na ŋ ⁵]
โรงเรือน	→	ลองเลี่ยน
[roŋ ³ ri.an ³]		[lo:ŋ ³ li an ³]

1.1.2 พยัญชนะควบกล้ำ

/phr/ ออกเสียงเป็น /ph/

ตัวอย่าง

พรวนดิน	→	พวนถึง
[pnrɯ.an ³ din ³]		[phu.an ³ dɪŋ ³]
	→	พวนถึง
		[phu aŋ ³ dɪŋ ³]

/pr/	ออกเสียงเป็น /p/ หรือ /ph/
ตัวอย่าง	
แปรงฟัน [prɛ̌ ɯ ³ fan ³]	แปรงฟ้ง [pɛ̌.ɯ ³ fan ²]
	แป้ง [pɛ̌ ³ fan ³]
	แป้งฟ้ง [pɛ̌.ɯ ⁴ fan ³]
/kr/	ออกเสียงเป็น /k/

ตัวอย่าง	
กระดานดำ [kra ¹ da n ³ dam ³]	กะดางดั่ง [ka ¹ da.ɯ ³ daŋ ³]
	กะคามดั่ง [ka ¹ da.m ³ daŋ ³]
กระดาน [kra ¹ da:n ³]	กะดาง [ka ¹ da.ɯ ³]
/khw/	ออกเสียงเป็น /kh/

ตัวอย่าง	
ควาย [khwa.ɯ ³]	ควาย [khu:ɯ ³]

1.2 พยัญชนะตัวสะกดมี 8 เสียง จากการศึกษพบว่าปัญหา 7 เสียง

/m/	ออกเสียงเป็น	/n/
ตัวอย่าง		
ผม [phom ⁴]	→	ณ [phon ⁴]
น้ำ [na:m ⁵]	→	นาน [na:n ⁵]
ลิ้ม [lu:m ³]	→	ลิน [lu:n ³]
สาม [sa:m ⁴]	→	สาน [sa:n ⁴]

/m/	ออกเสียงเป็น	/ŋ/
ตัวอย่าง		
เข็มขัด [khem ⁴ khat ¹]	→	เชิงชัก [kheŋ ⁴ khak ¹]
ถ้ำ [tham ²]	→	ถ้าง [thaŋ ²]
กระดานดำ [kra ¹ da n ³ dam ³]	→	กระดางคัง [kra ¹ da·ŋ ³ daŋ ³]
สนาม [sa ³ na:m ⁴]	→	สนาง [sa ³ na·ŋ ⁴]
ลิ้ม [lu:m ³]	→	ลึง [lu:ŋ ³]

/m/	ออกเสียงเป็น	/ɱ/
ตัวอย่าง		
สนาม [sa ³ na·m ⁴]	→	สนา [sa ³ na:⁴]
ลีม [lw·m ³]	→	ลือ [lw ³]
ห้วพอม [hu·a ⁴ ho·m ⁴]	→	ห้วหอ [hu a ⁴ ho·⁴]
ขันน้ำ [khan ⁴ na:m ⁵]	→	ขันน้ำ [khan ⁴ na:⁵]
/n/	ออกเสียงเป็น	/m/

ตัวอย่าง		
โรงเรียน [ro ŋ ³ ri an ³]	→	โรงเรียน [ro ŋ ³ ri am ³]
ฉัน [chan ⁴]	→	ฉัม [cham ⁴]
คั่นไม้ [ton ² ma ɯ ⁵]	→	คัมไม้ [tom ² ma:ɯ ⁵]
ศูนย์ [su.n ⁴]	→	ศุม [su m ⁴]
กระดานคา [kra ¹ da·n ³ dam ³]	→	กระคามคัง [kra ¹ da.m ³ dag ³]

/n/ ออกเสียงเป็น

/ŋ/

ตัวอย่าง

รถจักรยานยนต์ →
[rot⁵ cak¹ kra³ ja.n³ jon³]

ส้มเขียวหวาน →
[som² khɪ aw⁴ wa.n⁴]

สีน้ำเงิน →
[sɪ⁴ na:m⁵ ŋan³]

เพื่อน →
[phu an²]

ลูกบอล →
[lu k² bo.n³]

รถจักรยานยนต์
[rok⁵ cak¹ ka³ ja.ŋjon³]

ส้มเขียวหวาน
[soŋ² khɪ:aw⁴ wa.ŋ⁵]

สีน้ำเงิน
[sɪ⁴ na.m⁵ ŋan³]

เพื่อน
[phu aŋ²]

ลูกบอล
[lu ɾ² bo.ŋ³]

/n/ ออกเสียงเป็น

/ø/

ตัวอย่าง

สวนยาง →
[su an⁴ ja.ŋ³]

พื้น →
[phu n⁵]

โรงเรียน →
[ro.ŋ³ ri.an³]

เป็น →
[pen³]

สวนยาง
[su a⁴ ja ŋ³]

พื้น
[phu ɿ⁵]

โรงเรียน
[ro.ŋ³ ri.a³]

เป็น
[pe.ɿ³]

/ŋ/	ออกเสียงเป็น	/m/
ตัวอย่าง		
กางเกง	→	กามเกง
[ka ŋ ³ ke:ŋ ³]		[ka·m ³ ke ŋ ³]
ล้างหน้า	→	ล้ามหน้า
[la ŋ ⁵ na: ²]		[la:m ⁵ na: ²]
ถุงเท้า	→	ถุมเท้า
[thuŋ ⁴ tha·w ⁵]		[thum ⁴ tha w ⁵]
เครื่องบิน	→	เครื้อมบิง
[khruu aŋ ² bin ³]		[khruu am ² biŋ ³]
ถึ้นน้ำ	→	ถึ่มน้ำ
[thaŋ ⁴ na·m ⁵]		[tham ⁴ na·m ⁵]

/ŋ/	ออกเสียงเป็น	/n/
ตัวอย่าง		
หวนยาง	→	หวนยาง
[hu aŋ ¹ ja ŋ ³]		[hu·an ⁴ ja ŋ ³]
ล้างหน้า	→	ล่านหน้า
[la·ŋ ⁵ na: ²]		[la:n ⁵ na: ²]
กระโปรง	→	กระโปรณ
[kra ¹ pro·ŋ ³]		[kra ¹ pro n ³]
กรึดยาง	→	กรึกยาน
[kri:t ¹ ja:ŋ ³]		[kri k ¹ ja:n ³]
วืงแซ่ง	→	วืงแซ่น
[wiŋ ² khɛ ŋ ¹]		[wiŋ ² khɛ n ¹]

/ŋ/	ออกเสียงเป็น	/ø/
ตัวอย่าง		
แปรงฟัน [prɛ ŋ ³ fan ³]	→	แป้ง [pɛ ³ faŋ ²]
แตงโม [tɛ ŋ ³ mo ³]	→	แต้ม [tɛ ³ mo ³]
น้องร้องไห้ [no ŋ ⁵ ro ŋ ⁵ haɯ ²]	→	น้องร๋ไห้ [no ⁵ ro ⁵ ha ²]
หวงยาง [hu aŋ ¹ ja ³]	→	ห้วยยา [hu a ¹ ja ³]
/w/	ออกเสียงเป็น	/ø/

ตัวอย่าง		
แก้ว [kɛ .w ²]	→	แก้ว [kɛ ²]
รองเทา [ro .ŋ ³ tha ⁵]	→	รองทา [ro ŋ ³ tha ²]
แล้ว [lɛ w ⁵]	→	แล้ว [lɛ ⁵]
/k/	ออกเสียงเป็น	/t/

ตัวอย่าง		
ตักน้ำ [tak ¹ na m ⁵]	→	ตักน้ำ [tat ¹ na m ⁵]
ฟักทอง [fak ⁵ tho ŋ ³]	→	ฝักทอง [fat ¹ tho ŋ ²]

/k/	ออกเสียงเป็น	/p/
ตัวอย่าง		
ผักบุ้ง	→	ผักบุ้ง
[phak ¹ buŋ ²]		[phap ¹ buŋ ²]
/k/	ออกเสียงเป็น	/ʔ/
ตัวอย่าง		
เงือก	→	เนื้อ
[ŋuŋ ak ²]		[ŋuŋ .aʔ ²]
อีก	→	อี
[21:k ¹]		[ʔ1 ʔ ¹]
ลูกบอล	→	ลูกบอล
[lu.k ² bo.n ³]		[lu:ʔ ² bo ŋ ³]
คอกไม้	→	คอกไม้
[do k ¹ ma j ⁵]		[do.ʔ ¹ ma j ⁵]
/k/	ออกเสียงเป็น	/ø/
ตัวอย่าง		
ผักทอง	→	ผักทอง
[fak ⁵ tho:ŋ ³]		[fa ¹ tho ŋ ³]
ผักบุ้ง	→	ผักบุ้ง
[phak ¹ buŋ ²]		[pha ¹ buŋ ²]
ผลึก	→	ผลึก
[phlak ¹]		[pha ¹]

	/t/	ออกเสียงเป็น	/k/
ตัวอย่าง			
พูด	→	พูด	
[phu t ²]		[phu k ²]	
กรีกยาง	→	กรีกยาง	
[kri t ¹ ja ŋ ³]		[kri · k ¹ ja ŋ ³]	
กวากขะ	→	กวากขาก	
[kwa t ¹ kha ³ ja ¹]		[kwa · k ¹ kha ³ ja k ¹]	
สับปะรด	→	สับปะรก	
[sap ¹ pa ³ rot ⁵]		[sap ¹ pa ³ rok ⁵]	
ท้าวจ	→	ตั้งหรวก	
[tam ³ ru:at ¹]		[taŋ ³ ru.ak ¹]	
	/t/	ออกเสียงเป็น	/p/

ตัวอย่าง		
เป็นทิด	→	เป็นทิม
[pen ³ hit ¹]		[pen ³ hip ¹]
ท้าวจ	→	ตั้งหรวม
[tam ³ ru at ¹]		[taŋ ³ ru ap ¹]
ขวน้ำ	→	ขวน้ำ
[khu at ¹ na m ⁵]		[khu · ap ¹ na ŋ ⁵]
ตัดผม	→	ตัดผม
[tat ¹ phom ⁴]		[tap ¹ phom ⁴]
เข็มขัด	→	เข็มขัด
[khem ⁴ khat ¹]		[kheŋ ⁴ khap ¹]

/t/	ออกเสียงเป็น	/ʔ/
ตัวอย่าง		
พูด	→	พู๊
[phu t ²]		[phu ʔ ²]
ตลาด	→	ทะหล๊า
[ta ³ la t ¹]		[ta ¹ la.ʔ ¹]
ฉึดยา	→	ฉึ๊ดยา
[chi t ¹ ja ³]		[chi ʔ ¹ ja. ³]
การว	→	ตั้งหรั๊ว
[tam ³ ru.at ¹]		[taŋ ³ ru.aʔ ¹]
กรึ๊ดยา	→	กรึ๊ดยา
[kri t ¹ ja ŋ ³]		[kri.ʔ ¹ ja:ŋ ³]

/t/	ออกเสียงเป็น	/∅/
ตัวอย่าง		
กวาคชยะ	→	กวะชยะ
[kwa t ¹ kha ³ ja ¹]		[kwa ¹ kha ³ ja ¹]
ฉึดยา	→	ฉึยา
[chi t ¹ ja ³]		[chi ¹ ja: ³]
ขุหลุม	→	ขุหลุม
[khut ¹ lum ⁴]		[khu ¹ lum ⁴]
ตัณม	→	ตะณม
[tat ¹ phom ⁴]		[t. ¹ phom ⁴]
เช็คพื้น	→	เซะฟั้ง
[chet ⁵ pu n ⁵]		[che ⁵ pu.ŋ ⁵]

/p/	ออกเสียงเป็น	/k/
ตัวอย่าง		
มาครับ	→	มาครัก
[ma ³ khra ⁵ p ⁵]		[ma. ³ khra ² k ²]
เก็บขยะ	→	เก็บขยะ
[kep ¹ kha ³ ja ¹]		[kek ¹ kha ³ ja ¹]
ลบกระดาน	→	ลกกะดาง
[lop ⁵ kra ¹ da:n ³]		[lok ⁵ ka ¹ da:n ³]
เจ็บ	→	เจ็ก
[cep ¹]		[cek ¹]
สับ	→	สิก
[sip ¹]		[sik ¹]

/p/	ออกเสียงเป็น	/t/
ตัวอย่าง		
อานน่า	→	อาดน่าน
[ʔa p ¹ na m ⁵]		[ʔa t ¹ na n ⁵]

/p/	ออกเสียงเป็น	/ʔ/
ตัวอย่าง		
ไมทราย	→	ไมซ้อ
[maj ² sa p ²]		[maj ² sa ʔ ²]
อานน่า	→	อ้านาง
[ʔa p ¹ na m ⁵]		[ʔa.ʔ ¹ na n ⁵]
เครพ	→	เควโร่
[khaw ³ rop ⁵]		[khaw ³ ro.ʔ ²]

/p/	ออกเสียงเป็น	/p/
ตัวอย่าง		
เก็บขยะ [khep ¹ kha ³ ja ¹]	→	เกะขยะ [khe ¹ kha ³ ja ¹]
กลับบ้าน [klap ¹ ba n ²]	→	กละบ้าง [kla ¹ ba ŋ ²]
สับปะรด [sap ¹ pa ³ rot ⁵]	→	สะปะโระ [sa ¹ pa ³ ro ⁵]
ลม [lop ⁵]	→	โละ [lo ⁵]
เจ็บ [cep ¹]	→	จะ [ce ¹]

1.3 สระ จากการศึกษพบว่า มีปัญหา 13 เสียง

1.3.1 สระเดี่ยว

/a/	ออกเสียงเป็น	/a /
ตัวอย่าง		
ร้องไห้ [ro ŋ ⁵ haɯ ²]	→	ร้อห้าย [ro ⁵ ha·ɯ ²]
ขยะ [kha ³ ja ¹]	→	ขยาก [kha ³ ja k ¹]
ประเทศไทย [pra ¹ the t ² thaɯ ³]	→	ประเท้อทัย [pre ¹ the:ɿ ² tha·ɯ ³]

/a·/	ออกเสียงเป็น	/a/
ตัวอย่าง		
น้ำแข็ง [na:m ⁵ khɛŋ ⁴]	→	น้ำแข็ง [nam ⁵ khɛŋ ³]
กวาดขยะ [kwa t ¹ kha ³ ja ¹]	→	กวาดขยะ [kwa ¹ kha ³ ja ¹]
น้ำตาล [na·m ⁵ ta n ³]	→	น้ำตาล [nam ⁵ taŋ ³]
/a·/	ออกเสียงเป็น	/u·a/
ตัวอย่าง		
ควาย [khwa·j ³]	→	ควาย [khu·a j ³]
/ɿ /	ออกเสียงเป็น	/ɿ/
ตัวอย่าง		
จืดชา [chi·t ¹ ja: ³]	→	จืดชา [chi ¹ ja ³]
/u /	ออกเสียงเป็น	/u/
ตัวอย่าง		
ครู [khru ³]	→	ครู [khru ⁵]
ภูผา [thu ⁴ phu :n ⁵]	→	ภูผา [thu ¹ phw :ŋ ⁵]

/e/	ออกเสียงเป็น	/ɛː/
ตัวอย่าง		
เข็มขัด	→	แข้งขั๊ก
[khem ⁴ khat ¹]		[khɛːŋ ⁵ khak ¹]
/ɛ /	ออกเสียงเป็น	/eː/

ตัวอย่าง		
แม่	→	เม
[mɛ ²]		[meː ³]
/o/	ออกเสียงเป็น	/oː/

ตัวอย่าง		
คน	→	โคง
[khon ³]		[khoːŋ ³]
/o/	ออกเสียงเป็น	/oː, ɔ /

ตัวอย่าง		
คน	→	คอง
[khon ³]		[khoːŋ ³]
ลบกระดานดำ	→	เลาะกระดางคัง
[lop ⁵ kra ¹ da n ³ dam ³]		[lo ⁵ kra ¹ da ŋ ³ daŋ ³]
/oː/	ออกเสียงเป็น	/o/

ตัวอย่าง		
ลูกบอล	→	ลูบ็อง
[lu k ⁵ bo n ³]		[luːp ² boŋ ³]

/o / ออกเสียงเป็น /o /

ตัวอย่าง

พักทอง	→	ปะโท่ง
[fak ⁵ tho ŋ ³]		[fa ¹ tho ŋ ²]
หมอ	→	โหม
[mo ^{•4}]		[mo: ⁴]

1.3.2 สระผสม

/ɪ:a/ ออกเสียงแยกเป็นสองพยางค์

ตัวอย่าง

ตะเกียง	→	ตะกียัง
[ta ¹ kɪ aŋ ³]		[ta ¹ kɪ ³ jaŋ ³]

/u a/ ออกเสียงแยกเป็นสองพยางค์

ตัวอย่าง

เรือ	→	รือฮา
[ruw :a ³]		[ruw ^{•3} a ³]

1.4 วรรณยุกต์

ภาษาไทยเป็นภาษาที่เปลี่ยนความหมายไปตามระดับเสียง ดังนั้น การออกเสียงวรรณยุกต์ผิดระดับจึงเป็นปัญหาต่อความเข้าใจภาษา ดังตัวอย่างแสดงการเปรียบเทียบต่อไปนี้

ไถนา	→	ไถนา
[thaj ⁴ na. ³]		[thaj ¹ na. ²]
ผมนั่งที่ไหน	→	ผมนั่งที่โน
[phom ⁴ naŋ ² thi. ² naŋ ⁴]		[phom ³ naŋ ³ thi. ³ naŋ ²]
ผู้หญิง	→	หญิง
[phu: ² ɯi: ⁴]		[phu: ³ ɯi ²]
	→	หญิง
		[phu: ¹ ɯi ²]
วันศุกร์สี่ฟ้า	→	วันศุกร์สี่ฟ้า
[wan ³ suk ¹ sɪ. ⁴ fa ⁵]		[wan ³ suk ² sɪ. ⁴ fa ²]
พรงนี้ครูโกหก	→	พรงนี้ครูโกโหะ
[phruŋ ² nɪ. ⁵ khru: ³ kho ³ hok ¹]		[phruŋ ¹ nɪ. ² khru ² kho ¹ ho ⁵]
ราคา	→	หราคา
[ra: ³ kha. ³]		[ra. ¹ kha: ²]
แปรงฟัน	→	แปรงฟ้ง
[prɛ: ³ ɯan ³]		[prɛ: ³ ɯan ²]
สามคน ป.6 วิ่งไปเล่นลูกบอล →		สามคน ป.โหะวิ่งไปเล่นลูบอง
[sa m ⁴ khon ³ po ³ hok ¹ wiŋ ³ paŋ ³ len ² lu k ² bo:n ³]		[sa ŋ ⁴ kho ŋ ³ po: ³ ho ⁵ wiŋ ³ paŋ ³ len ³ lu ɿ ² bo ŋ ³]

แม่คำซ้งของ	→	แม่คำซ่างคอง
[mɛ.²kha.⁵chaŋ²kho.⁴]		[mɛ.³kha ²cha ŋ⁵kho ŋ³]
ถือไว้	→	ถือว้าย
[thu.⁴waŋ⁵]		[thu ⁵wa.⁵]
อาบน้้า	→	อะนาม
[ʔa.p¹na:m⁵]		[ʔa¹na.m³]
พักทอง	→	พะโห่ง
[fak⁵tho ŋ³]		[fa¹tho ŋ²]

นักเรียนสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ไ้ทั้ง 5 เสียง แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเสียงอื่น แยกตามระดับเสียงดังนี้

1. วรรณยุกต์เสียงเอก /1/

1.1 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง		
บอ	→	บอ
[bo¹]		[bo:³]
ผ้าโสร้ง	→	ผ้าโหรง
[pha.²sa³ro.ŋ¹]		[pha ²sa³ro ŋ³]
หวงขาง	→	ฮวนขาง
[hu.ŋ¹ɯa ŋ³]		[hu an³ɯa:ŋ³]

1.2 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงโท /2/

ตัวอย่าง		
หมค	→	มอ
[mot¹]		[mo.²]
ตำรวจ	→	ตำรว้อ
[tam³ru:at¹]		[tam³ru a²]

2. วรรณยุกต์เสียงโท /2/

2.1 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

ไห้แข็งแรง	→	ไฮ้แข็งแรง
[haɯ ² khɛŋ ⁴ reːŋ ³]		[haɯ ³ khɛŋ ⁴ reːŋ ³]

วี่ง	→	วี่ง
[wɪŋ ²]		[wɪŋ ³]

แม่	→	แม่
[mɛː ²]		[mɛː ³]

→	เม
	[meː ³]

เพื่อน	→	เพื่อน
[phw an ²]		[phw an ³]

→	เฟื่อง
	[phw aŋ ³]

แย่ง	→	แย่ง
[ɯɛŋ ²]		[ɯɛŋ ³]

2.2 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง

พูด	→	พู
[phu t ²]		[phu ⁵]

เงือก	→	เนื่อ
[ŋuːak ²]		[nuːa ⁵]

3. วรรณยุกต์เสียงสามัญ /3/

3.1 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงเอก /1/

ตัวอย่าง

ราคา	→	หราคา
[ra: ³ kha: ³]		[ra: ¹ kha: ²]
แตงโม	→	แต่มโม
[tɛ ŋ ³ mo: ³]		[tɛ:m ¹ mo: ³]

3.2 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงโท /2/

ตัวอย่าง

กระโปรง	→	กระโปรง
[kra ¹ pro ŋ ³]		[kra ¹ pro ŋ ²]
เตี้ย	→	เตี้ย
[tɿ.aŋ ³]		[tɿ aŋ ²]
ราคา	→	หราคา
[ra: ³ kha: ³]		[ra: ¹ kha: ²]

3.3 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงจัตวา /4/

ตัวอย่าง

แปรงฟัน	→	แป้งัง
[prɛ:ŋ ³ fan ³]		[pɛ:ŋ ⁴ faŋ ³]

4. วรรณยุกต์เสียงจัตวา /4/

4.1 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

เห็น	→	เอ็น
[hen ⁴]		[hen ³]
ชาวสวน	→	ชาวสวน
[cha w ³ su an ⁴]		[cha w ³ su an ³]
เจ็บขา	→	จะคา
[cep ¹ kha: ⁴]		[ce ¹ kha ³]
ขาย	→	คาย
[kha:ɯ ⁴]		[kha:ɯ ³]
	→	ไค
		[knaɯ ³]
หมอ	→	มอ
[mo: ⁴]		[mo ³]

4.2 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงโท /2/

ตัวอย่าง

ภูเขา	→	ภูเข่า
[phu. ³ khaw ⁴]		[phu ³ khaw ²]
ผม	→	หม
[phom ⁴]		[phom ²]

4.3 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง

หมอ [mo: ⁴]	→	มอ [mo ⁵]
เข็มขัด [khem ⁴ khat ¹]	→	แข้งขัก [khe: ⁵ khak ¹]
ผม [phom ⁴]	→	พม phom ⁵
ส้มเขียวหวาน [som ² khɪ aw ⁴ wa:n ⁴]	→	ล้งเขียวว้าง [soŋ ² khɪ aw ⁴ va ŋ ⁵]

5. วรรณยุกต์เสียงตรี /5/

5.1 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

ซื่อ [su ⁵]	→	ซื่อ [su ³]
ลาหน้า [la ŋ ⁵ na ²]	→	ลาหน้า [la ³ na: ²]
แล้ว [lɛ·w ⁵]	→	แล้ว [lɛ w ³]

5.2 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงเอก /1/

ตัวอย่าง

มะม่วง [ma ⁵ mu aŋ ²]	→	หมะม่วง [ma ¹ mu:aŋ ²]
ผักทอง [fak ⁵ tho.ŋ ³]	→	ผักทอง [fak ¹ tho ŋ ³]

ลบ	→	หลบ
[lop ⁵]		[lop ¹]
เจ็ดพัน	→	เจ็ดพัน
[chet ⁵ phu·n ⁵]		[che ¹ phu·n ⁵]

5.3 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงโท /2/

ตัวอย่าง		ตัวอย่าง
น้อง	→	น้อง
[no: ⁵]		[no: ²]
รองเทา	→	รองทาว
[ro: ³ tha w ⁵]		[ro: ³ tha w ²]
อาบน้้า	→	อาบนาง
[ʔa:p ¹ na:m ⁵]		[ʔa:p ¹ na: ²]

5.4 ออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงจัตวา /4/

ตัวอย่าง		ตัวอย่าง
ล้างหน้า	→	หลามหน้า
[la ɣ ⁵ la·2]		[la m ⁴ na·2]

1.5 จังหวะ

จังหวะมีความสำคัญทางค่านภาษาศาสตร์ ความหมายของประโยคที่ประกอบด้วยคำเหมือนกันอาจต่างกันถ้าผู้พูดใช้จังหวะต่างกันเวลาพูด

ในการพูดจาโดยทั่ว ๆ ไป ภาษาไทยมีจังหวะแบบใช้การลงเสียงหนัก-เบาเป็นเครื่องหมาย เป็นที่น่าสังเกตว่าหน่วยจังหวะในภาษาไทยส่วนมากเป็นหน่วยจังหวะ 1 พยางค์ และหน่วยจังหวะ 2 พยางค์

หน่วยจังหวะคือหน่วยทางระบบเสียงที่ใหญ่และมีความสำคัญต่อจากพยางค์ซึ่งอาจประกอบด้วยพยางค์เดียว หรือหลายพยางค์ก็ได้ พยางค์แรกของหน่วยจังหวะจะเป็นพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักเสมอ และมีสมาชิกเป็นพยางค์เบา (ถ้ามี)

ปัญหาในการใช้ภาษาไทยอีกประการหนึ่งของเด็กไทยมุสลิมที่ปรากฏค่อนข้างมาก
คือการเว้นจังหวะไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ เช่น

^อู๋|แข็ง|ไป|ซื้อ|เข็ม|ซัก

^อู๋|แข็ง|ไป|ซื้อ|เข็ม|ซัก

^ที่|ผม|ไม่|มา|โรง|เรียน|เพราะ
|ผม|เกียจ|คร้าน|ครับ

^ที่|ผม|ไม่|มา|โรง|เรียน|เพราะ
|ผม|เกียจ|คร้าน|ครับ

(เส้นตั้ง (|) แสดงอาณาเขตของหน่วยจังหวะ และ (^) แทนพยางค์เงียบ)

2. ไวยากรณ์

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาด้านไวยากรณ์แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

2.1 เรียงคำผิดตำแหน่ง

ตัวอย่าง

วิ่งไปเตะลูกบอล เป็น
[wɪŋ² paj³ te¹ lu k² bo n³]

ไปวิ่งเตะลูบอล
[paj³ wɪŋ³ te¹ lu ɾ² bo ɳ³]

หอบเอายามา เป็น
[mo⁴ ɾaw³ ja³ ma³]

มอเอามายา
[mo⁵ ɾaw³ ma³ ja³]

ขี่จักรยานไป เป็น
[khi¹ cak¹ kra³ ja³ n³ paj³]

ไปขี่จักยาง
[paj³ khi¹ cak¹ ka¹ ja³ ɳ³]

แย่งลูกบอลกัน เป็น
[ɟɛ² lu k² bo n³ kan³]

แย่งกันลูบอล
[ɟɛ ɳ³ kan³ lu ɾ² bo ɳ³]

2.2 สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต (Overgeneralization)

ตัวอย่าง

กลับบ้าน เป็น
[kla¹ ba n²]

ไปกลับบ้าน
[paj³ kla¹ ba ɳ²]

ไม่สบาย	เป็น	เป็นไม่สบาย
[maj ² sa ³ ba.j ³]		[pen ³ maj ² sa ³ ba.j ³]
ไม่พูด	เป็น	ไม่เอาพูด
[maj ² phu.t ²]		[maj ² ʔaw ³ phu:ʔ ²]
จะกิน	เป็น	จะเอากิน
[ca ¹ kin ³]		[ca ¹ ʔaw ³ kin ³]

2.3 ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง

2.3.1 ใช้คำกริยาคิด

ตัวอย่าง

พระอภัยมณีไม่อยู่	เป็น	พระอภัยมณีไม่มี
[phra ⁵ ʔa ³ pha.j ³ ma ³ ni ³ ma.j ³ ju. ¹]		[phra ⁵ ʔa ³ pha.j ³ ma ³ ni ³ ma.j ² mi ³]
หาไม่เจอ	เป็น	หาไม่มี
[ha. ⁴ ma.j ² ʔa ³]		[ha. ⁴ ma.j ² mi. ³]

2.3.2 ไม่ใช้คำกริยา

ตัวอย่าง

ดูสบู่	เป็น	สบู่
[thu. ⁴ sa ³ bu. ¹]		[sa ³ bu: ¹]
จะไปเล่นลูกบอล	เป็น	จะไป...ลู่อบอล
[ca ¹ pa.j ³ len ² lu:k ² bo:n ³]		[ca ¹ pa.j ³ lu.ʔ ² bo:n ³]

2.4 ใช้คำบุรพทไป่ถูกต้อง

2.4.1 ใช้คำบุรพทผิด

ตัวอย่าง

กลับบ้าน	เป็น	กลับที่บ้าน
[klap ¹ ba.n ²]		[klap ¹ thi. ² ba.n ²]

2.4.2 ไม่ใช้คำบุพบท

ตัวอย่าง

เข้ามาในถ้ำ	เป็น	เคามา.. ท่า
[khaw ² ma ³ naɯ ³ tham ²]		[khaw ³ ma. ³ .tham ³]

3. ความหมาย

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาด้านความหมายแบ่งออกเป็น 5 ประเภทคือ

3.1 ใช้คำที่ใบสื่อความหมาย

ตัวอย่าง

มาชี้เตาะล่างหน้า	เป็น	มาชี้เตาะกะหนา
[ma ³ si. ³ to ⁵ la: ⁵ na. ²]		[ma. ³ si: ³ to ⁵ kwa ¹ na. ⁴]
มาชี้เตาะล่างหน้า		มาชี้เตาะตาหน้า
[ma ³ si ³ to ⁵ la. ⁵ na. ²]		[ma. ³ si. ³ to ⁵ tam ³ na ²]
ปะอาลีพัน		มะอาลีคางนาง
[ma ⁵ pa. ³ li. ³ thu: ⁴ phu. ⁿ 5]		[ma ⁵ pa: ³ li ³ kna ³ na. ⁵]

3.2 ใช้คำไม่ตรงกับ ความหมาย

ตัวอย่าง

ขัน	เป็น	แก้ว
[khan ⁴]		[ke ² w ²]
ถั่งน้ำ	เป็น	ขันน้ำ
[than ⁴ na.m ⁵]		[khan ⁴ na.m ⁵]
ผ้าเช็ดตัว	เป็น	ผ้าเช็ดหน้า
[pha: ² chet ⁵ tu ³]		[pha. ⁵ chet ⁵ na. ²]
ตะกร้อ	เป็น	ลูกบอล
[ta ¹ kro ²]		[lu.k ² bo.n ³]

3.3 ออกเสียงเขียนทำให้สื่อความหมายผิด

ตัวอย่าง

รอพี่อะลบกระดาน	เป็น	รอพี่อะหลบกระดาน
[ro ³ phi: ³ la ⁵ lop ⁵ kra ¹ da n ³]		[ro ³ phi ³ la ⁵ lop ¹ kra ¹ da·ŋ ³]
สุโรคาไปล้างหน้า	เป็น	สุโรคาไปลานนา
[su ¹ raŋ ³ da: ³ paŋ ³ la ŋ ⁵ na: ²]		[su ¹ raŋ ³ da ³ paŋ ³ la·n ³ na ³]

3.4 ใช้กาลกลาง ๆ (generic Term) แทนคำเฉพาะ

ตัวอย่าง

เตะ	เป็น	เลน
[te ¹]		[le n ³]
ว่ายน้	เป็น	อะน้าง
[wa ŋ ² na m ⁵]		[la ¹ na ŋ ⁵]

3.5 ใช้ยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategies of Communication)

เพื่อสื่อความหมายตามความเข้าใจของตัวเอง

ตัวอย่าง

ถูกั้น	เป็น	ใช้ยาที่พื้น
		สระผมพื้น
		เอาผ้าอะชะยะ
		สะพื้น
		เอาผ้าทาห้องเรียน
แย่งมอด	เป็น	ทะเลาะเล่น
		เตะลูกบอลกับมือ

4. เบ็ดเตล็ด

ปัญหาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาซึ่งไม่อาจสรุปเป็นระบบเพราะปรากฏเฉพาะบุคคล และปรากฏขึ้นน้อยมาก มีดังนี้

4.1 เสียงพยัญชนะ

/f-/ → /khw-/

ตัวอย่าง

เตาไฟ

[taw³faj³]

→

เตาไคว

[taw³khwaɯ³]

/s-/ → /ch-/

ตัวอย่าง

สินสมุทร

[sin⁴sa³mu¹t¹]

→

ฉินสมุ

[chin²sa³mu¹]

/kw-/ → /w-/

ตัวอย่าง

กวาดขยะ

[kwa¹t¹kha³ja¹]

→

วะชยะ

[wa⁵kha³ja¹]

/k-/ → /kh-/

ตัวอย่าง

เก็บขยะ

[kep¹kha³ja¹]

→

เขกชยะ

[khe.k¹kna³ja¹]

4.2 เสียงสระ

/u:/ → /u.:/

ตัวอย่าง

ภูพื้น

[thu⁴phu. n⁵]

→

ถือฟั้ง

[thu. ⁴pu. ɣ⁵]

/o/ → /u/

ตัวอย่าง	→	ตัวอย่าง
รคนำ	→	รูกน้าง
[rot ⁵ na m ⁵]		[ruk ⁵ na ŋ ⁵]

/u a/ → /ɿ a/

ตัวอย่าง	→	ตัวอย่าง
เรือ	→	เรือ
[ru: ³ a ³]		[rɿ a ³]

/u a/ → /ɿ /

ตัวอย่าง	→	ตัวอย่าง
เพื่อน	→	เพื่อน
pu: ² an ²		[pɿ·n ²]

4.3 เสียงวรรณยุกต์

4.3.1 เสียงที่เพี้ยนเป็นเสียงต่างระดับ

เอก /1/ → ตรี /5/

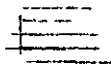
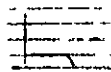
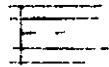
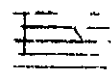
ตัวอย่าง	→	ตัวอย่าง
สับปะรด	→	ซัปปาโระ
[sap ³ pa ³ rot ⁵]		[sap ⁵ pa ³ ro ⁵]

โท /2/ → เอก /1/

ตัวอย่าง	→	ตัวอย่าง
ขึ้น	→	ขึ้น
[khu n ²]		[khu n ¹]

4.3.2 เสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงเพี้ยนไปจากเสียงวรรณยุกต์ใน

ภาษาไทยมาตรฐาน โดยเพี้ยนเสียงเป็นเสียงตก (falling) ปี 2 เสียงคือ เสียงโท และเสียงตรี

เสียงโท เพี้ยนเป็น เสียงตรี เพี้ยนเป็น

ตัวอย่าง

ผู้หญิง	→	ผู้ยั้ง	→	ผู้ยั้ง
[phu:²jɯ⁴]		[phu¹jɯ²]		[phu:¹jɯ²]
รองเท	→	รองเท		
[ro:³tha·w⁵]		[ro:³tha:w⁵]		

4.4 เสียงพยัญชนะตัวสะกด /-k/ ปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด

ตัวอย่าง

กวากขะ	→	กวากขาก
[kwa·t¹kha³ja¹]		[kwa k¹kha³ja:k¹]
เก็บขะ	→	เขกขาก
[kep¹kha³ja¹]		[khe k¹kha³ja:k¹]

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น พอจะสรุปขั้นตอนของการวิจัย ผลที่รับจากการวิจัย และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน
2. เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสังเกตโดยเข้าไปมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการทดสอบโดยใช้รูปภาพ มีขั้นตอนดังนี้

1. การเตรียมเครื่องมือทดสอบการพูด ใช้รูปภาพจำนวน 5 ภาพ (ผู้วิจัยเตรียมไปเอง 2 ภาพ เลือกจากภาพของเหตุการณ์ศึกษา 2 จำนวน 3 ภาพ ซึ่งจะต้องเป็นภาพที่ไม่เคยใช้มาก่อนในชั้นเรียนที่ทดสอบ) โดยยึดเกณฑ์ดังนี้

1.1 ภาพประกอบด้วยคำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วตามแผนการสอน
ของเขตการศึกษา 2

1.2 ให้ศึกษานิเทศก์เขตการศึกษา 2 พิจารณาว่าเป็นภาพที่เหมาะสม
หรือไม่

1.3 นำภาพทั้ง 5 ภาพไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียน
บ้านบุญเกาะคละ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

2. เข้าสังเกตการเรียนการสอนตลอดวันในสัปดาห์แรกทุกวัน โดยสังเกต
การปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร (Communicative Interaction) ในด้านการกระตุ้นให้
แสดงออก (Facilitation) การมีส่วนร่วม (Participation) และการสนทนา
วิสาสะ (Socialization) ในห้องเรียน (Kosol and Prabha.1986 : 1)
แล้วบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

3. หลังจากการสังเกตในสัปดาห์แรก เลือกนักเรียนจำนวนสองในสามของ
นักเรียนทั้งห้องคือ 18 คน จากจำนวน 25 คน โดยพิจารณาตามความสามารถในการ
สื่อสารทั้งระดับสูง กลาง และต่ำ เพื่อทดสอบโดยใช้รูปภาพและบันทึกคำพูดของนักเรียน
ด้วยเทปบันทึกเสียง

4. สัปดาห์ที่ 2 - 4 ทดสอบการพูดโดยใช้ภาพ 1 วัน ช่วงนี้ใช้เทป
บันทึกเสียง สลับด้วยการสังเกตการเรียนการสอนและกิจกรรม 1 วัน ซึ่งบันทึกไว้เป็น
ลายลักษณ์อักษร

5. วิเคราะห์ปัญหาที่ได้จากการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

6. นำเทปบันทึกเสียงที่บันทึกไว้ไปถอดโดยใช้สัทอักษร

7. วิเคราะห์ปัญหาในด้านเสียง ไวยากรณ์ และความหมายจากเทปบันทึกเสียง

8. สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ได้สรุปดังต่อไปนี้

1. ปัญหาในคำเสียง

1.1 พยัญชนะ

ตาราง 1 เสียงพยัญชนะที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัดจำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

เสียงพยัญชนะ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
พยัญชนะต้นเดี่ยว	/th/	/t/	
	/kh/	/k/	
	/f/	/ph/	
	/ch/	/c/	
	/ญ/	/n/	
	/r/	/l/	
พยัญชนะต้นควบกล้ำ	/phr/	/ph/	/r/
	/pr/	/p/, /ph/	/r/
	/kr/	/k/	/r/
	/khw/	/kh/	/w/
พยัญชนะตัวสะกด	/m/	/m/	/n/
		/m/	/ญ/
		/m/	/ฟ/
			/m/

ตาราง 1 (ต่อ)

เสียงพยัญชนะ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก	เสียงที่ไม่ออก
พยัญชนะตัวสะกด /n/	/n/	/m/	
	/n/	/ɲ/	
	/n/	/ɕ/	/n/
	/n/	/m/	
/ɲ/	/ɲ/	/n/	
	/ɲ/	/ɕ/	/ɲ/
	/ɲ/	/w/	
	/ɲ/	/ɕ/	
/w/	/w/	/ɕ/	/w/
	/w/	/t/	
	/w/	/p/	
	/w/	/ʔ/	
/k/	/k/	/ɕ/	/k/
	/k/	/t/	
	/k/	/p/	
	/k/	/ʔ/	
/t/	/t/	/k/	
	/t/	/p/	
	/t/	/ʔ/	
	/t/	/ɕ/	/t/
/p/	/p/	/k/	
	/p/	/t/	
	/p/	/ʔ/	
	/p/		/p/

1.2 สระ

ตาราง 2 เสียงสระที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัดจาแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

เสียงสระ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง	
	เสียงที่ถูกตอ้ง	เสียงที่ออก
สระเดี่ยว		
/a/	/a/	/a /
/a:/	/a /	/a/
	/a /	/u a/
/ɪ /	/ɪ·/	/ɪ /
/u·/	/u /	/u /
/e /	/e /	/ɛ /
/ɛ·/	/ɛ /	/e /
/o /	/o /	/o·/
	/o /	/ɔ, ɔ·/
/ɔ /	/ɔ·/	/ɔ /
	/ɔ /	/o /
สระผสม		
/ɪ a/	/ɪ·a/	/ɪ·-a /
/uɜ:a/	/uɜ a/	/uɜ:-a·/

1.3 เสียงวรรณยุกต์

ตาราง 3 เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชั้นเต็กลีอกเสียงเพี้ยนจำแนกตามการออกเสียง
ในลักษณะต่าง ๆ

เสียงวรรณยุกต์	ออกเสียงหนึ่งเพี้ยนเป็นเสียงหนึ่ง	
	เสียงที่ถูกทอ้ง	เสียงที่เพี้ยน
เสียงสามัญ	สามัญ	เอก
	สามัญ	โท
	สามัญ	จัตวา
เสียงเอก	เอก	สามัญ
	เอก	โท
เสียงโท	โท	สามัญ
	โท	ตรี
เสียงตรี	ตรี	สามัญ
	ตรี	เอก
	ตรี	โท
เสียงจัตวา	ตรี	จัตวา
	จัตวา	สามัญ
	จัตวา	โท
	จัตวา	ตรี

1.4 จังหวะ

ปัญหาที่ปรากฏ คือการเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ โดยนักเรียนจะเว้นจังหวะเป็นหน่วยจังหวะละหนึ่งพยางค์

2. ไวยากรณ์

ปัญหาคำนไวยากรณ์แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

2.1 เรียงคำผิดตำแหน่ง

2.2 สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต

2.3 ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง

2.3.1 ใช้คำกริยาผิด

2.3.2 ไม่ใช้คำกริยา

2.4 ใช้คำบุรพทไม่ถูกต้อง

2.4.1 ใช้คำบุรพทผิด

2.4.2 ไม่ใช้คำบุรพท

3. ความหมาย

ปัญหาคำนความหมายแบ่งออกเป็น 5 ประเภทคือ

3.1 ใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย

3.2 ใช้คำไม่ตรงความหมาย

3.3 ออกเสียงเพี้ยนทำให้สื่อความหมายผิด

3.4 ใช้คากลาง ๆ แทนคำเฉพาะ

3.5 ใช้ยุทธวิธีในการสื่อสารเพื่อสื่อความหมายตามความเข้าใจของตนเอง

4. เบ็ดเตล็ด

เป็นการรวบรวมปัญหาที่ปรากฏเฉพาะบุคคลและปรากฏน้อยครั้ง จาแนกตาม

ลักษณะดังนี้

4.1 เสียงพยัญชนะ

/ f / ออกเสียงเป็น / khw- /

/ ɕ- / ออกเสียงเป็น / ch- /

/kw-/	ออกเสียงเป็น	/w-/
/k-/	ออกเสียงเป็น	/kh-/

4.2 เสียงสระ

/u /	ออกเสียงเป็น	/u /
/o/	ออกเสียงเป็น	/u /
/u a/	ออกเสียงเป็น	/ɪ a/
/u a/	ออกเสียงเป็น	/ɛ /

4.3 เสียงวรรณยุกต์

4.3.1 เสียงที่เพี้ยนเป็นเสียงต่างระดับ

เอก /1/ เพี้ยนเป็น ทรี /5/

โท /2/ เพี้ยนเป็น เอก /1/

4.3.2 เสียงที่เพี้ยนไปจากเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน

ในบางครั้ง โดยเพี้ยนเสียงเป็นเสียงตก (falling) ได้แก่ เสียงโทและเสียงตรี

4.4 เสียงพยัญชนะตัวสะกด /-k/ ปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด

อภิปรายผล

ปัญหาการใช้ภาษาในด้านเสียง

1. เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นค่อนข้างน้อย แยกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1.1 เสียงหยุดและเสียงกึ่งเสียดแทรก /th/, /kh/ /ch/ เด็กบางคนออกเสียงเป็น /t/, /k/ /c/ เป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข เพราะถ้าออกเสียงผิดจะทำให้เข้าใจเป็นอย่างอื่น ด้วยเหตุที่ในภาษาไทยพยัญชนะต้นเสียงหยุดและเสียงกึ่งเสียดแทรกชนิด /th/ /kh/ /ch/ กับพยัญชนะเสียงหยุดและเสียงกึ่งเสียดแทรกลิ้น /t/ /k/ /c/ เป็นคนละหน่วยเสียงกัน ดังนั้นเมื่อปรากฏในคำความหมายจึงต่างกัน เช่น หอน - ทอน

กาง - กาง จม - จม สาเหตุที่เด็กออกเสียงผิดจากเสียงชนิดเป็นสัทอักษรถือว่า อาจจะเป็นเพราะการกลายเสียงไปหากันของพยัญชนะที่เกิดขึ้นในฐานกรณ์เดียวกัน (สุจิตวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ 2513 : 363)

1.2 เสียง /f/ ออกเสียงเป็น /ph/ ปรากฏในคำว่า "พักทอง" เด็กหลายคนออกเสียงว่า "พะทอง มะทอง" ในขณะที่ในคำอื่นไม่มีปัญหา เช่น พัน รตไฟ สีฟ้า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กบางคนพยายามปรับเสียงให้ออกง่ายขึ้น (Simplification) เพราะเสียง /f/ กับ /ph/ เกิดในฐานกรณ์ใกล้เคียงกัน ใช้ริมฝีปากกลางเหมือนกัน และเสียง /ph/ ออกเสียงง่ายกว่า /f/ ส่วนเด็กคนอื่น ๆ อาจจะเลียนแบบกัน

1.3 เสียง /ŋ/ ออกเสียงเป็น /n/ จากข้อมูล ปัญหาเสียงนี้เกิดขึ้นเฉพาะคำว่า "เงือก" เด็กออกเสียงเป็น "เนื่อว" และ "เนื่ออ" จากการสังเกตเด็กที่ออกมาเล่าเรื่องจากภาพยนตร์โทรทัศน์ เด็กจะออกเสียงว่า เงือก ไม่ได้เลย การที่เสียง /ŋ/ กลายเป็น /n/ น่าจะเป็นการกลายเสียงไปหากัน เพราะเสียงทั้งสองเป็นเสียงในกลุ่มนาสิกคล้ายกัน และการออกเสียง /n/ ง่ายกว่า ออกเสียง /ŋ/ ซึ่งเกิดในฐานกรณ์ที่ลึกเข้าไปอีก เด็กจึงปรับเสียงให้ออกง่ายขึ้น ด้วยการกลายเสียง

1.4 เสียง /r/ ออกเสียงเป็น /l/ โดยปกติเด็กส่วนมากจะออกเสียง /r/ รัศมาก จากข้อมูลปัญหานี้เกิดขึ้นกับเด็กเพียงไม่กี่คน สาเหตุของการออกเสียงเป็น /l/ น่าจะเป็นเพราะการกลายเสียงในฐานกรณ์เดียวกัน เพื่อปรับการออกเสียงให้ง่ายขึ้น เหมือนผู้ที่ใจภาษาไทยมาตรฐานจำนวนมากออกเสียง /r/ เป็น /l/

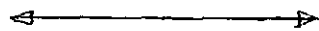
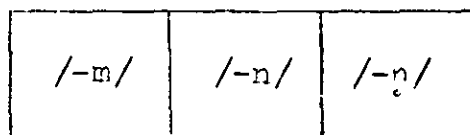
2. พยัญชนะควบกล้ำ จากข้อมูลปัญหาคำนนี้มีค่อนข้างน้อย แยกออกเป็น 2 กลุ่มคือ

2.1 กลุ่มที่ควบกล้ำด้วย /r/ แล้วไม่ออกเสียงควบกล้ำ เด็กบางคนออกเสียงควบกล้ำนี้ไม่ได้ อาจเป็นเพราะเสียงพยัญชนะที่ควบกล้ำด้วย /r/ เป็นเสียงที่ออกเสียงให้ชัดเจนได้ยาก เด็กจึงออกเสียงให้ง่ายขึ้นโดยการเว้นไม่ออกเสียง /r/

2.2 เสียงที่กวมคล้าย /w/ จากข้อมูลปรากฏเพียงเสียงเดียวเท่านั้นคือ /khw/ ในคำว่า "ควาย" เด็กหลายคนออกเสียงเป็น /kh/ โดยออกเสียงเป็น "ควย" ที่เป็นเช่นนั้นน่าจะเป็นเพราะ /w/ เป็น เสียงกึ่งสระ เด็กจึงออกเสียงเป็นสระ อุ เมื่อรวมกับเสียงสระ อา เสียงสระจึงกลายเป็นสระอัว (อุ + อะ) และเมื่อประกอบกับตัวสะกด บ จึงออกเสียงเป็น ควย ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าถ้าเด็กต้องออกเสียงคำอื่นที่มีพยัญชนะควบกล้ำ /khw/ เป็นพยัญชนะต้น เสียง /khw/ ก็คงเป็น /kh/ และ /w/ จะเป็นเสียงสระอุ เช่นกัน

3. พยัญชนะตัวสะกด เป็นเสียงที่มีปัญหามากสำหรับผู้พูดภาษามลายูท้องถิ่นเป็นภาษาแม่ เพราะภาษามลายูท้องถิ่นนี้มีเสียงตัวสะกดเพียงเสียงเดียวคือ แมง /-ŋ/ เท่านั้น (จิตต์ โชติอุทัย 2529 : 54) เพื่อเค้าต้องฝึกพูดภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่มีตัวสะกดถึง 8 มาตราด้วยกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นจึงมีทั้งการเว้นไม่ออกเสียงท้าย และออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

3.1 กลุ่มเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงนาสิก ได้แก่ /-m/ /-n/ /-ŋ/ ผู้พูดออกเสียงสลับจนกันในระหว่างเสียงทั้งสาม อย่างไม่เป็นระบบคงแผนภูมิ

แต่ถ้าเป็นความมากกว่าหนึ่งพยางค์และเสียงตัวสะกดปรากฏในท้ายพยางค์หน้า ผู้พูดจะออกเสียงตัวสะกดตามเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ต่อไป เช่น ต้นไม้ ออกเสียงเป็น ต้มไม้ คึ้นน้ำ ออกเสียงเป็น คึ้นน้ำ ตามกฎการเปลี่ยนฐานกรณตามเสียงพยัญชนะต้น เสียงนาสิกของพยางค์ต่อไป (Homorganic Nasal Rule) (Fromkin and Pođman 1978 : 117)

4.3 เสียง /a/ ออกเสียงเป็น /u a/ ที่ปรากฏในคำว่า ควาย แล้วออกเสียงเป็น กวย อาจเป็นเพราะผู้พูดออกเสียง /khw- / ไม่ได้ เสียง /w/ ซึ่งเป็นเสียงกึ่งสระ จึงกลายเป็นเสียง /u/ เมื่อออกเสียงใกล้กับ /a/ จึงกลายเป็นเสียงคล้ายสระผสม /u·a/

4.4 เสียงสระผสมที่ปรากฏในข้อมูล คือ /u·a/ กับ /ɪ a/ ผู้พูดหลายคนออกเสียงแยกเป็นสองพยางค์ อาจจะมีสาเหตุมาจากความพยายามที่จะออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจนจึงทำให้ออกเสียงผิดไป (Hypercorrection) (Selinker. 1978 : 124)

5. เสียงวรรณยุกต์ ผู้พูดสามารถออกเสียงไ้ทั้งห้าระดับ แต่มักจะออกเสียงเพี้ยนระดับอย่างไม่เป็นระบบ น่าจะมีสาเหตุมาจากประสิทธิภาพในการฟังของเด็ก ปัญหาในการออกเสียงในกาและการควบคุมเสียง มักจะทำให้เด็กประสบความล้มเหลวในด้านการไ้ยินสิ่งที่คนออกเสียงและผู้อื่นออกเสียง (Pretty. 1980 : 74)

6. จังหวะ การพูดผิดจังหวะของเด็กเท่าที่ปรากฏในข้อมูล เป็นเพียงความบกพร่องในเรื่องการเว้นจังหวะไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ แต่ก็ยังเป็นปัญหาที่ไม่ควรละเลย เพราะเด็กจะเกิดความเคยชินในเรื่องการพูดโดยไม่คำนึงถึงจังหวะ จะทำให้เกิดปัญหาในด้านการสื่อสารความหมายขึ้นได้ ด้วยเหตุที่ความหมายของประโยคที่ประกอบด้วยคำเหมือนกันอาจต่างกันถ้าผู้พูดใช้จังหวะต่างกันเวลาพูด (ธีระพันธุ์ เหลืองทองคำ 2526 : 302) ความบกพร่องในเรื่องการเว้นจังหวะนี้น่าจะเกิดมาจากความพยายามของครูที่จะให้นักเรียนพูดออกเสียงให้ชัดเจนถูกต้อง จึงมองข้ามความสำคัญของจังหวะไป

7. ปัญหาคำไวยากรณ์ จากผลการวิจัยในเรื่องการเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูท้องถิ่น พบว่าไม่แตกต่างกัน (ปรีชา ชีชินวงศ์ 2519 : 88) แต่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าเด็กมีปัญหาคำไวยากรณ์อยู่บ้าง จึงแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

7.1 เรียงคำผิดตำแหน่ง การเรียนรู้ภาษาของเด็กจะเริ่มขึ้นด้วยประโยคคำเดียว และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในระหว่างนั้น เด็กจะสร้างโครงสร้างต้นแบบ

(Proto-Structure) จึงเป็นไวยากรณ์ของเก็กเอง (ไม่ได้เกิดจากการเลียนแบบ) เพื่อที่จะพัฒนาไปสู่กฎเกณฑ์ที่ถูกต้อง (Halliday. 1975 : 45) ดังนั้น ไวยากรณ์ที่เด็กวัยนี้พูดจึงมีลักษณะที่ยังไม่สมบูรณ์ เมื่อได้รับการฝึกและใช้บ่อยขึ้น ไวยากรณ์ประเภทนี้ก็จะหายไป การแก้ปัญหานี้ครูต้องแก้ไขหรือสอนโดยใช้บริบท (Context) มีใช้แก้ไขเฉพาะส่วนที่บกพร่องเท่านั้น

7.2 สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต เด็กใช้โครงสร้างภาษาที่ไม่มีในภาษาไทย ข้อบกพร่องที่พบน่าจะมีสาเหตุมาจากความไม่เข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์บางส่วน จึงยึดถือจากทอมสัน ๆ ที่เคยได้ยินมาเป็นหลักในการสร้างกฎ เช่น

ก	ข	
ไปไหน	ไปเที่ยว ↓ ไปกลับบ้าน	← รูปแบบที่ถูกทวง ← รูปแบบที่นักเรียนทอม
ก	ข	
เป็นอะไร	เป็นลบ ↓ เป็นไม่สบาย	← รูปแบบที่ถูกทวง ← รูปแบบที่นักเรียนทอม
ก	ข	
ให้เธอเป็น คนพุงทะ	ไม่เอา ↓ ไม่เอาพุง	← รูปแบบที่ถูกทวง ← รูปแบบที่นักเรียนทอม

ดังนั้นสาเหตุนี้น่าจะมาจากการใช้แนวเทียบผิด (false analogy) กล่าวคือ ผู้พูดพยายามจะลากแนวเทียบเข้ามาหาระดับเดียวกัน (อนุমানราชชน 2516 : 187)

7.3 ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง เด็กบางคนพูดประโยคโดยไม่มีคำกริยาน่าจะเป็นเพราะเด็กยังไม่เข้าใจความแตกต่างของคำนามกับคำกริยา ดังนั้นเด็กจึงใช้คำหลัก (Content Words) เท่าที่จะสามารถสื่อความหมายได้ ส่วนเด็กที่ใช้คำกริยาผิดอาจจะเป็นการสรุปกฎเกณฑ์ที่ครอบคลุม (Overgeneralization) กล่าวคือ ผู้พูด

บุทวิธีในการเรียนรู้เฉพาะเรื่องในภาษาที่สองแล้วไปสรุปใช้กว้าง ๆ (Richards. 1978 : 38)

7.4 ใช้คำบุรพทไม่ถูกต้อง ผู้ผู้มีปัญหาคำการใช้คำบุรพทเช่นเดียวกับการใช้คำกริยา ในกรณีที่เด็กไปใช้คำบุรพทน่าจะเป็นเพราะเด็กที่เริ่มพูดภาษาที่สองก็เหมือนเด็กเล็ก ๆ ที่เริ่มพูดภาษาแม่ เด็กจะละคาเชื่อมและใช้คำหลักก่อนเพื่อสื่อความหมาย (Fromkin and Rodman. 1978 : 248) ส่วนเด็กที่ใช้คำบุรพทผิดอาจจะเป็นการสรุปกฎเกณฑ์ครอบคลุม (Overgeneralization) เหมือนการใช้คำกริยานิด

8. ความหมาย การใช้ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญต่อมนุษย์ก็เพราะเป็นเครื่องมือสื่อความหมายให้เข้าใจกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ถ้าเกิดข้อบกพร่องในการสื่อความหมายจะเป็นเพราะเสียงที่พูดเพี้ยนไปหรือพูดในสิ่งที่สื่อความหมายไม่ตรงกันก็ตาม ความไม่เข้าใจกันก็จะเกิดเป็นปัญหาตามมา ปัญหาด้านความหมายที่เป็นข้อบกพร่องของเด็กไทยมุสลิม แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

8.1 ใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย เด็กพยายามที่จะสื่อความหมายในสิ่งที่ตนเข้าใจ แต่คำพูดที่พูดออกมา ผู้ฟังฟังแล้วไม่เข้าใจ จึงผู้วิจัยหาสาเหตุไม่ได้ ในกรณีนี้ครูผู้สอนที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นไม่สามารถตรวจสอบความเข้าใจของเด็กได้แล้วจึงสอนภาษาไทยที่ถูกต้องให้เด็ก

8.2 ใช้คำที่ไม่ตรงกับความหมาย เด็กใช้คำที่มีความหมายต่างกัน แต่เป็นสิ่งที่ใช้แทนกันได้ เช่น 'ชัน กับ แก้ว' ใช้ตักน้ำ เป็นต้น สาเหตุอาจจะมาจากการถ่ายทอดจากการฝึกฝน (Transfer of Training) กล่าวคือ ครูอาจจะให้ความหมายกว้าง ๆ โดยไม่แยกแยะความแตกต่างให้เห็นอย่างชัดเจน (Selinker 1978 : 121 - 122) ประกอบกับสภาพแวดล้อมในสังคมที่เด็กคุ้นเคย เช่น ใช้แก้วในห้องเรียนตักน้ำล้างหน้า เด็กจึงสรุปกฎเกณฑ์ครอบคลุม (Overgeneralization) คากลาวนั้น

8.3 ออกเสียงผิดทำให้สื่อความหมายผิด ปัญหาพ้องเกิดจากการเพี้ยนเสียงจากระดับหนึ่งเป็นอีกระดับหนึ่ง ครูผู้สอนควรสร้างข้อเปรียบเทียบให้เด็กเห็นอย่างชัดเจนว่า ผลจากการออกเสียงเพี้ยนทำให้เกิดความเข้าใจผิดอย่างไร

8.4 ใช้คำกลาง ๆ แทนคำเฉพาะ เมื่อเด็กต้องการจะสื่อความหมายตามความเข้าใจของตนแต่ไม่สามารถพูดคำเฉพาะนั้นได้ เด็กจะย้อนกลับไปใช้ภาษาที่ตนรู้ในขั้นแรก ๆ ซึ่งเป็นคำกลาง ๆ แทนก่อนที่จะเริ่มพัฒนาไปตามขั้นตอน พัฒนาการทางภาษาของตน นั่นคือเด็กพยายามปรับภาษาให้ง่ายขึ้น (Simplification) เพื่อสื่อความหมาย (Corder. 1981 : 111)

8.5 ใช้ยุทธวิธีในการสื่อสาร เพื่อสื่อความหมายตามความเข้าใจของตนเอง ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาที่ปรากฏในข้อมูล ชี้ให้เห็นว่าความจำเป็นที่ต้องใช้การสื่อสารเกิดขึ้นมากในการเรียนภาษาที่สองซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากภาษาที่สองไปใช้พูดเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผู้เรียนจะปรับไวยากรณ์ของภาษาให้ง่ายขึ้น ข้อบกพร่องในการใช้ภาษานี้ถือว่าเป็นยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategies of Communication) (Richards. 1978 45)

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้ นอกจากปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยพบว่า เด็กจำนวนไม่น้อยไม่กล้าพูดภาษาไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กมีความรู้สึกประหม่า และอายเมื่อพูดภาษาไทยไม่ชัด และอาจไม่มั่นใจในการใช้ภาษาไทยของตน ถ้าครูผู้สอนไม่ขจัดอุปสรรคเหล่านี้ให้หมดสิ้น เด็กจะมีโอกาสใช้ภาษาไทยเฉพาะเวลาเรียนเท่านั้น และโอกาสที่จะใช้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ก็ยิ่งเกิดขึ้นยาก ดังนั้นครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นให้เด็กใช้ภาษาไทยให้มากขึ้นโดยวิธีใดก็ตาม เพราะเด็กไม่มีโอกาสใช้ภาษาไทยเลยเมื่อออกไปจากห้องเรียน

ในการฝึกและกระตุ้นให้เด็กพูด สิ่งที่ครูควรจรรวังก็คือ ความคาดหวังที่สูงเกินไป เช่น เด็กต้องพูดประโยคยาว ๆ ต้องพูดให้ถูกต้อง ถ้าครูปล่อยให้เด็กพูดโดยธรรมชาติ ความคล่องแคล่ว (fluency) ก็จะเกิดขึ้น ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นควรได้รับการแก้ไขทีละน้อย ในที่สุดเด็กก็จะพูดได้ถูกต้อง (accuracy)

การแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาของเด็กควรจะแก้ไขในบริบทเพื่อให้เด็กได้เห็นความเหมาะสมตามสถานการณ์จริง ถ้าแก้ไขเฉพาะส่วนที่เป็นปัญหา เด็กจะจำไปใช้โดยไม่คำนึงถึงบริบท นั่นคือ เด็กจะสรุปกฎเกณฑ์ครอบคลุมทันที

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการแก้ปัญหา

ในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่น โครงการเด็กเล็กทั้ง 3 เขต (เขต 2 เขต 8 และเขต 11) ต่างมีแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กอยู่แล้ว ต่อมา กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีความเห็นว่าควรจะมีแผนที่เป็นของส่วนกลาง จึงจัดทำแผนการจัดประสบการณ์ชั้นมาพร้อมทั้งเอกสารชุดอบรม ซึ่งนักภาษาศาสตร์เขียนวิธีการใช้แผนไปใช้ในการเรียนการสอนให้ถูกต้องตามขั้นตอนทางภาษาศาสตร์ไว้ (ศึกษาธิการ 2528 : ฉ)

หลังจากการทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ของกองวิชาการ ก็มีการประเมินผล โดยการวิจัยว่า พัฒนาการทางภาษารองเด็กเล็กเป็นเวลา 1 ปี มีมากน้อยเพียงใด จากผลการวิจัยนำมาซึ่งการปรับแผนการสอนอีกครั้งโดยแทรกส่วนที่ปรับใหม่เข้าไปในแผนเดิมทุกหน่วย ซึ่งทั้งหมดมี 36 หน่วย (ศึกษาธิการ 2529 : 1-2) ขณะนี้อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์

ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม 2530 จะมีนักภาษาศาสตร์ร่วมกับคณะกรรมการจากกองวิชาการไปให้การอบรมศึกษานิเทศก์ และผู้บริหารโครงการอนุบาลศึกษา เพื่อเตรียมใช้แผนการจัดประสบการณ์ที่ปรับใหม่

สำหรับข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา ผู้วิจัยยึดเอาแนวการแก้ปัญหาที่แผนซึ่งปรับใหม่ มาเสนอเป็นตัวอย่างการแก้ปัญหาที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

1.1 แก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ

1.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว

ฝึกออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว / ch- /

1 1 1.1 ฝึกออกเสียงคำ ขา ชาม ชู่ว ขอบ รากิ

1 1 1.2 ฝึกออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะ

คือ / c- / กับ / ch- / (ข ฉ) เจ็บ

/ c- / (จ)		/ ch- /	
	จาม		ชาม
	ใจ		ไช
	จวน		ชวน
	จาง		ชาง

1.1.2 พยัญชนะต้นควบกล้ำ

ฝึกออกเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ /khw- /

1.1.2.1 ฝึกออกเสียงคำ ควาย ควาน คว่า

1.1.2.2 ฝึกออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงควบกล้ำ

/kh- / กับ / khw- / เช่น

/ kh- /		/ khw- /	
	ไข		ไขว
	ขาน		ขวาน
	ควา		ควา
	ควา		ควา

1.2 เสียงพยัญชนะตัวสะกด

ฝึกออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด /-t /

1.2.1 ฝึกออกเสียงคำ บาท โสศ สะอาด แดก ขวด

1.2.2 ฝึกออกเสียงคำที่มีพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงควบคู่กัน คือ

/-k / กับ / -t/ เช่น

	/-k/	/-t/
	ลาก	ลาค
	จิก	จิท
	ปอก	ปอค
	ตัก	ตัก
		

1.3 แก่นักวิชาการออกเสียงสระ

ฝึกออกเสียงสระ /o /

1.3.1 ฝึกออกเสียงคำ คน ลบ ขงรบ คางคก จม

1.3.2 ฝึกออกเสียงคำที่ใช้เสียงสระ /o: / ควบคู่กับคำที่ออก

เสียงสระ /o / เช่น

	/o·/	/o/
↑ ↓	ลอก	ลค
	คอง	คก
	พอก	พก
	ขอม	ขม
		←→

1.4 แก้นิพจน์การออกเสียงวรรณยุกต์

1.4.1 ผูกออกเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ชุดคำเมื่อต้องการฝึกเสียง

ระดับไวยากรณ์หนึ่ง

สามัญ	คำ	แดง	นอน	กิน
เอก	หอก	เป็ก	ฉีก	หวง
โท	ถ่า	ข้างขึ้น	ทอก	ไร
ตรี	น้อง	เท่า	มะพร้าว	เร็ดพัน
จัตวา	ขาว	เขียว	เหลือง	สวย

1.4.2 ผูกผันเสียงวรรณยุกต์ เอก-ตรี ในคำตายเสียงสั้น

	/ 1 /	/ 5 /
↑	ฉก	พัก
	สก	ชก
	หลบ	ลบ
↓	ฉก	ชก

1.5 วลีและประโยค

ให้ฝึกพูดข้อความแบบ Pyramid drill ดังต่อไปนี้

หนังสือ เรียนหนังสือ จะเรียนหนังสือ ฉันจะเรียนหนังสือ	ตลาด ไปตลาด เกินไปตลาด แม่เกินไปตลาด
สนาม ในสนาม วิ่งเล่นในสนาม พวกเราวิ่งเล่นในสนาม พวกเราชอบวิ่งเล่นในสนาม	

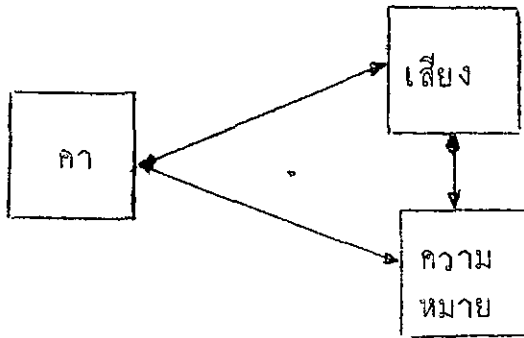
1.6 กระบวนการสอน เด็กเริ่มเรียนภาษาค้นด้วยการฟังและพูด ดังนั้นการสอนภาษาจึงต้องเริ่มต้นด้วยการสอนทักษะการฟังและพูดตามลำดับ โดยผู้สอนต้องคำนึงว่า ผู้ใช้ภาษาต้องเกิดความเข้าใจ (Comprehension) เสียก่อนจึงจะสามารถนำภาษาไปใช้ (Production) ในการติดต่อสื่อสารได้

การสอนทักษะการฟังและพูดเพื่อสื่อความหมายอาจสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

1.6.1 การสอนเสียง ครูต้องให้นักเรียนฝึกฟังเสียงคำที่มีความหมาย โดยให้ฟังคู่เทียบเสียง (Minimal Pairs) เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วจึงให้ออกเสียงตามครู

1.6.2 การสอนคำ ก่อนอื่นครูต้องออกเสียงให้นักเรียนฟังพร้อมกับให้นักเรียนดูของจริงหรือภาพ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมาย เพราะ 'เสียง' กับ 'ความหมาย' จะต้องสัมพันธ์กัน และจะต้องทำให้นักเรียนสามารถสร้างมโนภาพของ "คำ"

และเสียงขึ้นในสมองได้ควย ดังนั้น "คำ" "เสียง" และ "ความหมาย" จะต้องสัมพันธ์กัน ดังนี้

1.6.3 การสอนประโยค การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรเริ่มจาก ประโยคสั้น ๆ (Telegraphic Speech) และง่าย ๆ ขึ้นต่อไปจึงค่อยเพิ่มส่วนขยายให้ประโยค ยาวขึ้น แต่ก็ไม่ควรเป็นประโยคที่ยาวเกินไป เพราะความสามารถในการจำของเด็กในวัยนี้ มีขีดจำกัด ดังตัวอย่าง

แม่		ทอด	ปลา		
แม่	กำลัง	ทอด	ปลา		
แม่	กำลัง	ทอด	ปลา	เค็ม	
แม่	กำลัง	ทอด	ปลา	เค็ม	อยู่

ภาพ
แม่กำลังทอดปลา

ไม่ว่าจะเป็นการสอนคำหรือประโยคก็ตาม จะต้องให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องและเข้าใจ ความหมายจึงจะสื่อสารได้ (ประภาภรณ์ พุทธิพิระภา 2530 1 - 7)

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย จากศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูผู้สอนชั้นเด็กเล็ก ในเขตการศึกษา 2 เขตการศึกษา 8 และเขตการศึกษา 11

2.2 ควรวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ในเขตการศึกษา 8 และเขตการศึกษา 11

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ดังนั้นผลของการวิจัยจึงเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะกลุ่มมิใช่เป็นตัวแทนของเด็กไทยมุสลิมในสี่จังหวัดภาคใต้ทั้งหมด

๔

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กัลยา ถึงศรัทธี, มรว "เสียงในภาษาไทย" ในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 เล่ม 1 หน้า 51 - 126 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พิมพ์ครั้งที่ 2 บริษัทวิศกอร์ เพาเวอร์พอยท์จำกัด 2526

ชจกภัย บุรุษพัฒน์ ชนกลุ่มน้อยในไทยกับความมั่นคงของชาติ เจริญรัฐการพิมพ์ 2526, 315 หน้า

เขตการศึกษา 2 เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการงาน 25 ปี เขตการศึกษา 2 น.ป.ท. 2528, 162 หน้า

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน กอช.วิชาการ วิธีเตรียมความพร้อม ภาษาไทยชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่น เอกสารชุดอบรมบุคลากรทางการศึกษาระดับก่อน ประถมศึกษา หน่วยที่ 10 โรงพิมพ์คุรุสภา 2529, 66 หน้า

✓ จิศักดิ์ ไชยชุติชัย เขตการศึกษา 2 กับการแก้ปัญหาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เสริมการพิมพ์ 2528 ไม่มเลขหน้า

_____ การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2529, 77 หน้า อัสสาเนา

✓ ทวี แทนหนู ปัญหาการสอนเด็กเล็กในสามจังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย วิทยานพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 160 หน้า อัสสาเนา

ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ "จังหวะในภาษาไทย" ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 เล่ม 1 หน้า 283 - 320 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พิมพ์ครั้งที่ 2 บริษัทวิศกอร์ เพาเวอร์พอยท์จำกัด 2526

_____ สัทอักษรไทย การร่างสัทอักษรไทยเพื่อบันทึกภาษาไทยถิ่นและภาษาชนกลุ่มน้อย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526, 97 หน้า

ประพจน์ พลชัยประภา เทคนิคการสอนภาษาไทยเพื่อการอ่านในชั้นอนุบาลและเด็กเล็ก ทักษะ-ชุด เอกสารประกอบการประชุมประจำปี 2526 โครงการส่งเสริมการศึกษานอกระบบ ก่อนที่ ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย 2530, 8 หน้า

ประพาศน์ พงษ์พิระภา "แนวทางและกลวิธี" ใน วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ : แนวทางไปสู่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หน้า 58 - 61 บรรณบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ครุศรีวิฑูรย์ ประสานมิตร 2523

_____ ปุณณา-วิวัฒนา: การสอนภาษาให้พาสารในชั้นเด็กเล็ก บทความยังไม่ได้ตีพิมพ์
ปริทัศน์ ทิชนพงศ์ การศึกษเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษาอังกฤษ
ใน สิ่งจ้งหวัดภาคใต้ ปริทัศน์ทิพนธ์ ก.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2519, 111 หน้า อัสสว่านา

✓ เจริญ รัตนจระ การศึกษารูปภาพความเข้าใจภาษาไทยของชาวไทยมุสลิมในจังหวัดยะลา
วิทยานิพนธ์ กษ.ม. มหาวิทยาลัยศิลปากร 2524, 223 หน้า อัสสว่านา
พิทยา ราชบุ เจตนาจากปากไม้ ภาษากับการปกครอง" สังคมศาสตร์ปริทัศน์ : 46
มีนาคม - เมษายน 2509

✓ พินิจ บุญทอง การศึกษาวรรณคดีอุปสรรคของการในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่
พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา ปริทัศน์ทิพนธ์ ก.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2518, 108 หน้า อัสสว่านา

รุ่งเฟื่อง เจริญราช ภาษามลายูในสิ่งจ้งหวัดภาคใต้ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน
2509, 123 หน้า อัสสว่านา

ภัญญู บุญทอง วิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ระหว่างนักเรียนที่ผ่านโครงการ Head start Program กับที่ผ่านชั้นเด็กเล็ก 1 ปี
ประจำปี 2525 น.บ.ท. 2526, 143 หน้า

✓ รัตนากี ภิรมย์ ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถม
ปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยกลางและที่พูดภาษามลายู ปริทัศน์ทิพนธ์ ก.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 138 หน้า

วราวุธ จันทร์พงศ์ ระดับเสียง การลงเสียงหนักเบาและจังหวะในการพูดภาษาไทย
ภาษาสังสร 1 41 - 62 พฤษภาคม 2516

ศึกษาธิการ, กระทรวง โครงการอนุบาลชนบท เอกสารประกอบการประชุมคณะรัฐมนตรี
2522, 19 หน้า อักคำเนา

_____ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แผนการวัดประลองการณ
ขั้นเด็กเล็ก พิมพ์ครั้งที่ 4 โรงพิมพ์คุรุสภา 2529, 2 เล่ม

✓ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ หลักภาษาไทย ไทยวัฒนาพานิช 2513, 402 หน้า

อนุมาบราชธน, ระยา นิรุกติศาสตร์ภาค 2 พิมพ์ครั้งที่ 4 โรงพิมพ์ศูนย์การทหารราบ
2516, 102 หน้า

Brudhiprabha, Prepart. An Exploration Study of the Language Question in Thai Society From Problems to Process in Educational Language Planning. Southeast Asian Ministers of Education Organization, Regional Language Center, Republic of Singapore, 1986. 138 p.

Corder, S.P. "Formal Simplicity and Functional Simplification," in Error Analysis Interlanguage. p 107 - 114, Oxford University Press, Great Britain, 1981

Fromkin, Victoria and Robert Rodman. An Introduction to Language. 2 nd.ed., Holt, Rinehart and Winston, New York, 1978. 386 p

Halliday, M.A.A. Learning How to Mean. Edward Arnold Publishers Ltd., London, 1975. 163 p.

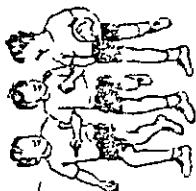
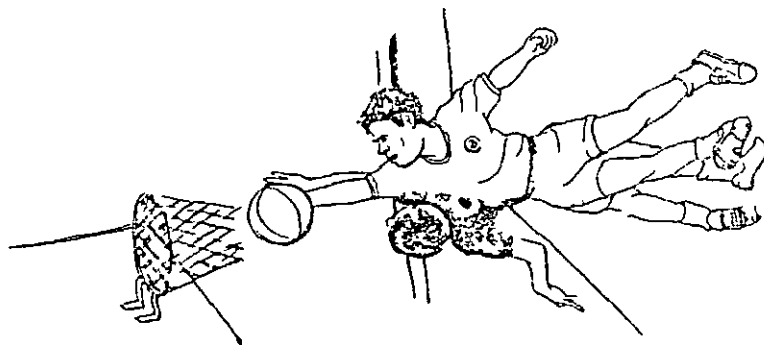
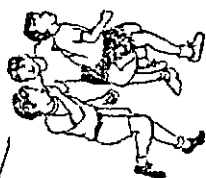
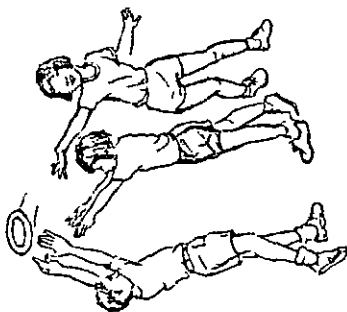
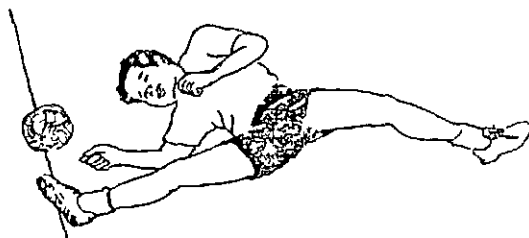
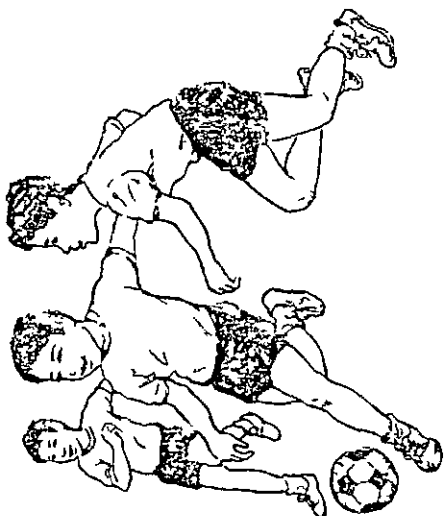
Pretty, Walter T. and Julie M. Jensen. "The Language Learner," in Developing Children's Language. p. 56 - 87, Allyn and Bacon Inc., Boston, Massachusetts, 1986.

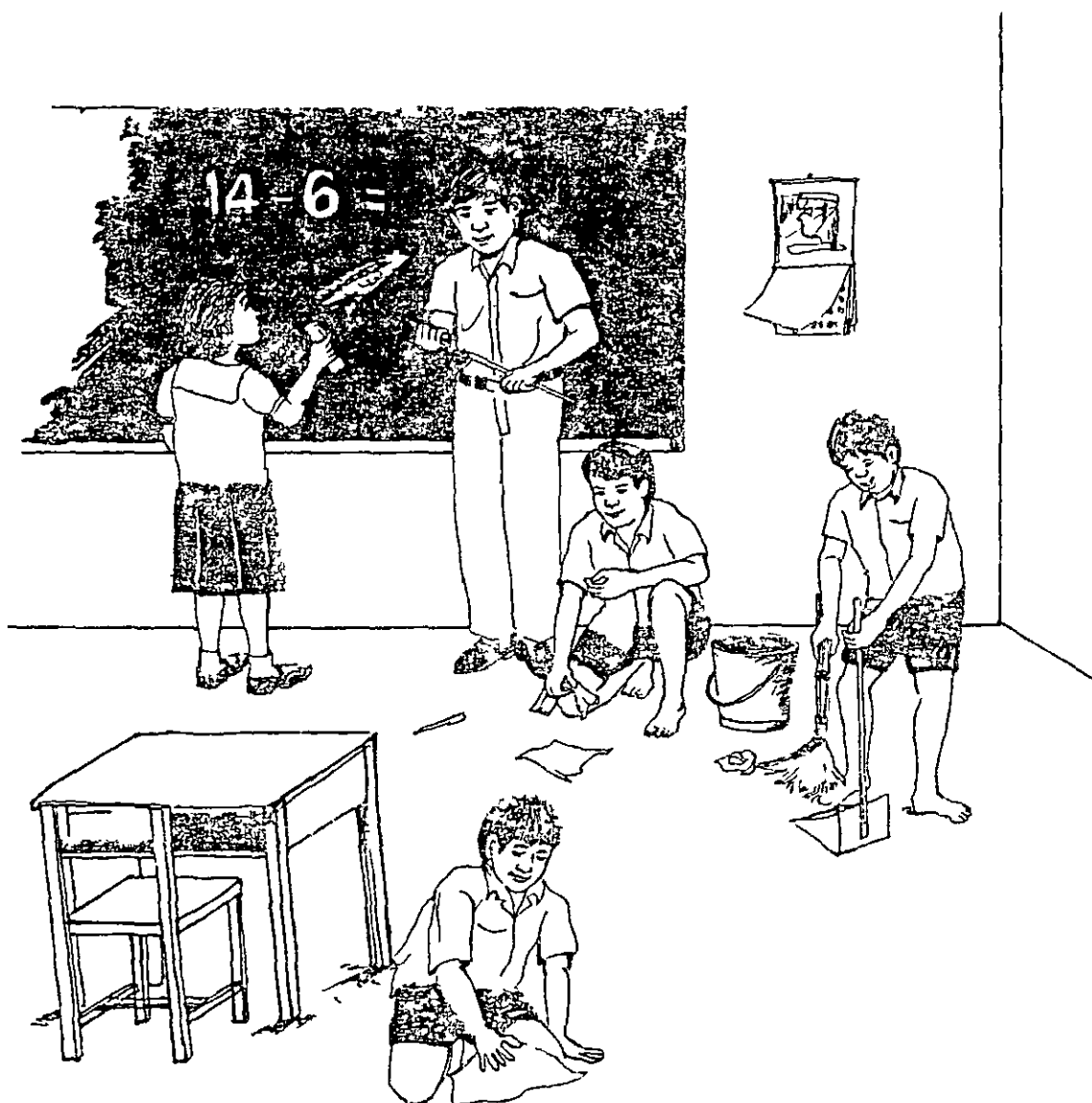
Pride, J.B. and J. Holmes. Sociolinguistics. Penguin, Middlesex, 1979. 381 p.

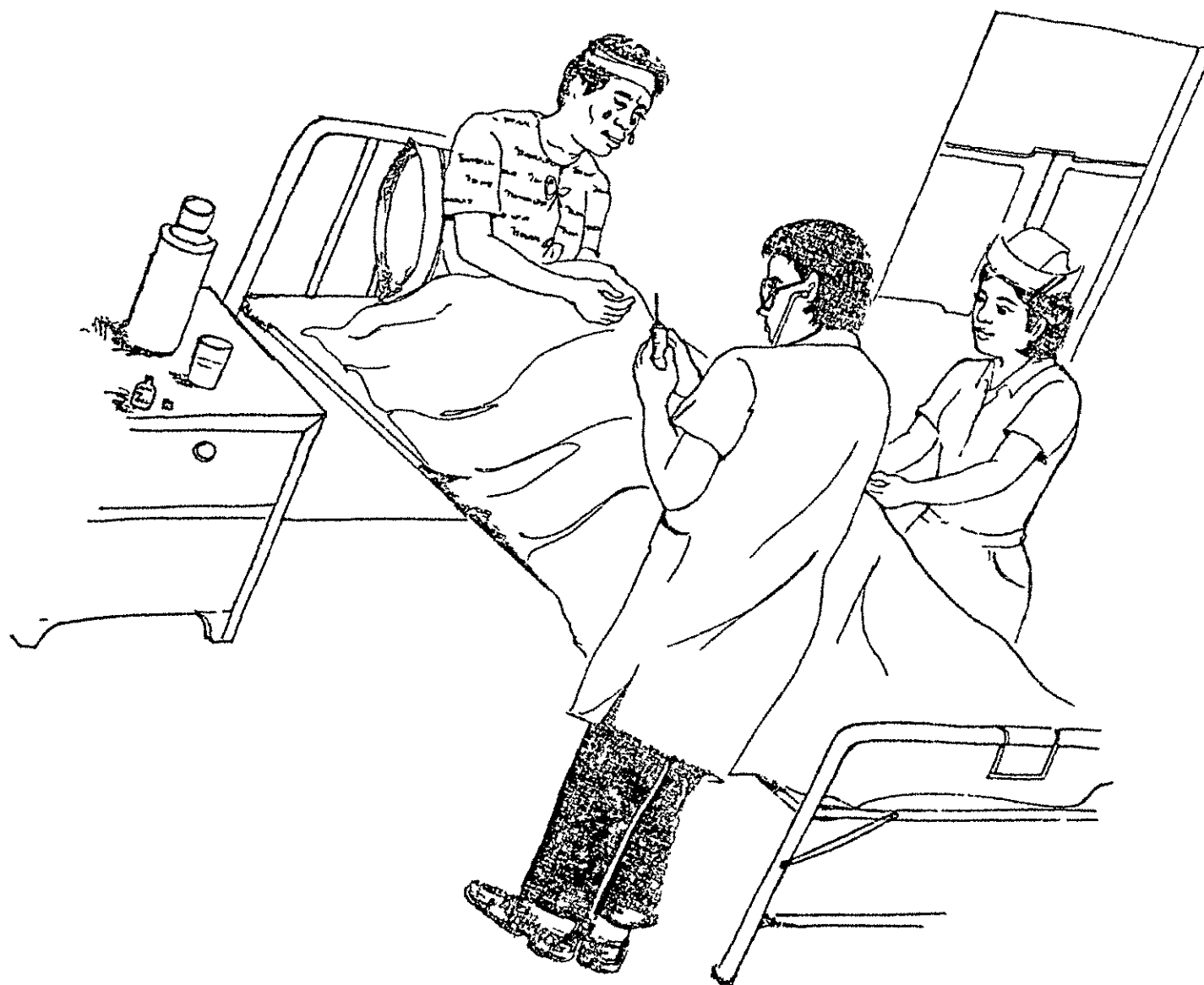
S T. Kosol and P.B Prabha. CIA System 'A Conceptual Model," CEL Newsletter. 2 1 January, 1986.

Schumann, John E. and Nancy Stenson, eds New Frontiers in Second Language Learning. Newbury House Publishers Inc., Rowley, Massachusetts, 1978. 175 p.

ภาคผนวก

ตัวอย่างผลการทดสอบการพูด

ภาพที่ 1

phao³si.³ ro:³sa³la:m³ ?a:³sa³mi:³ ?a:⁵du:³naŋ³
 len³lu?²bo:ŋ³ sa:ŋ⁴khon³ ca¹ wiŋ² ma:³ lu.²bo:ŋ³
 sa:ŋ⁴khon³ ca¹ le:n³ lu.²bo:ŋ³ phu:³jiŋ² so:ŋ⁴khon³
 ka¹ phu:³ cha:j³ nuŋ⁴ khon³ le:n³ hu:a¹ja:³ ro:³sa³la:m³
 te¹ lu.²bo:ŋ³ ?u:³seŋ³ len³ nam⁵

?a:³wɛ:³ to³le⁵ ro:sa³la:ŋ³ ma⁵su¹kri:³ te¹
 lu.²bo:ŋ³ sa:ŋ⁴khon³ po:³ ho⁵ wiŋ³ len³ lu.²bo:ŋ³ paj³
 kla¹ ba:ŋ² wɛ:³ku:³ci¹ ka² mut⁵to³le⁵ te¹ lu.²bo:ŋ³
 phu:²jiŋ⁴ so:ŋ⁴ khon³ ka¹ phu.² cha:j³ nuŋ³khon³ le:n³
 phom³ te¹ lu:²bo:ŋ³ ja:³li:³ ?a:¹na:ŋ⁵

wɛ:³ku:³ci¹ ?u:³seŋ³ ?a:³sɛ:³ mut⁵to.le⁵ le:ŋ³
 lu:²bo:ŋ³ ?a:³sa³mi:³ ?a:³du:³naŋ³ su.³haj³dɪ³ wiŋ² paj³
 leŋ³ lu:²bo:ŋ³ ka¹ ?a:³sɛ:³ ?ut¹sa³ma.ŋ³ ma⁵?a:³li:³
 ?a:³du:³naŋ³ dɛ:ŋ³ paj³ te¹ lu:²bo:ŋ³ wɛ:³ku:³ci¹ ka¹
 ?u:³seŋ³ tha⁵lo⁵ lɛ:ŋ³ lu:²bo:ŋ³ ma³si:³to⁵ ka¹ ro:³phɪ:³?a:⁵
 phaw³si:³ lɛ:ŋ³ kan³ ?a:³wɛ:³ ?a:³du:³naŋ³ ?a:³sa³mi:³
 ?a:¹na:ŋ⁵

?a:³du:³na:ŋ³ ?a:³ha¹ma⁵ ?at¹sa³mi:³ wɛ:³ku:³ci¹
 te¹ lu.²bo:ŋ³ ?a:³wɛ:³ phaw³si:³ ?a:³du:³na.ŋ³ wiŋ²
 te¹ lu:²bo:ŋ³ phu.²chaj³ sa³ŋ⁴ khon³ ca¹ paj³ ba:ŋ²

ca¹ paj³ lu:²bo:³ ?a:³sa³mi:³ ka¹ ?a:³du:³na:³ ?a:³du:³na:³
 jε:³ lu:²bo:³ ma³si:³to⁵ ka¹ na:³pi:³sa⁵ lεn³
 lu ?²ja ?³ ka¹ ?a:³wε:³ ?at¹sa³mi:³ te¹ lu:²bo:³ ?a:³li:³
 ?a:³li:³ ?a:³na:³ ?a:³na:³

?a:³wε³ mut⁵to:³le⁵ su:³haj³di:³ phaw³si:³ te¹
 lu:²bo:³ na:³wa:³wi³ ja:³li:³ ?at¹sa³mi:³ wi²
 paj³ ?aw³ lu:²bo:³ ?a³sa³mi:³ ?a:³du:³na:³
 ma⁵su¹kri:³ ?aw³ lu:²bo:³ kap¹ thi:² ba:²to:³le⁵
 ka¹ ma⁵?a³li:³ te¹ lu:²bo:³ kap¹ mu:³
 ma:³ri:³jε:³ ma:³si:³to⁵ phaw³si:³ lεn³ ja:³ ?a:³li:³
 su:³haj³di:³ lεn³ ta¹kro:⁵ ma⁵ha³mat⁵ ?a:³pi:³na:³ ?a:³li:³
 ro³sa³la:³m³ ?a:³pi:³na:³ ma⁵?a:³li:³ ?a:³pi:³na:³

၈၈၈ ၂

na:³pi:³sa⁵ lo⁵ kra¹da:³m³da:³ wε:³ku:³ci¹ kwa¹
 ?a:³du:³na:³ ke¹ kha³ja¹ ?a:³sa³mi:³

thi:² ho:²ri:²ag³ ?a:³ha¹ma⁵ kwa:¹ kha³ja:¹
 na:³pi³sa⁵ lop⁵ kra¹da³ ?a:³da:³ ?at¹sa³mi:³ thu¹ phui:⁵

thi:² chan⁵ de¹le⁵ ma:³si:³to⁵ lok⁵ ka¹da³ ?a:³da:³
 ?a:³du:³na:³ kwa¹ kha³ja¹ ?at¹sa³mi³ ke¹ kha³ja¹
 ja³li:³ sa¹ phom⁴ phui:⁵

thi.² ro ḡ³ri:am³ chan³ de¹le⁵ na.³pi.³sa⁵ lo⁵
kra¹da:ḡ³ ma⁵su¹kri.³ kwa¹ kha³ja¹ ma⁵ha¹ma⁵ ke¹
do.¹ma:j⁵ ma⁵ḡa:³li.³ kha:ḡ³na ḡ⁵

ro:³phi:³ḡa⁵ lop¹ kra¹da:ḡ³ ḡa:³ha³ma⁵ kwa¹ kha³ja¹
ḡa:³st:³ ke¹ kha³ja¹ ḡu³seḡ³ loḡ³pu :ḡ⁵

ภาพที่ 3

no:⁵ pe:³ maj² sa.³ba:j³ mo.⁴ chi¹ ja:³
no:⁵ ro:⁵ ha:j² mo.⁴ chi¹ ja:³ no.⁵ kiḡ³ ja:³

ḡap¹dun³mut⁵to:³le⁵ maj² sa³ba:j³ paj³ ha:⁴
mo:⁴ mo:⁴ haj² ja.³ chi¹ ja:³ se¹ lew⁵
ḡap¹dun³mut⁵to:³le⁵ ro ḡ⁵ha:j² ce¹ (ถาม : บนโต๊ะมีอะไรบ้าง)
mi:³ kɛ·w² mi.³ khu:ak¹

ḡu:³seḡ³ maj² sa³ba:j³ mo:⁴ chi¹ ja:³ ḡu:³seḡ³
ko:² haj⁵ chi¹ ḡu.³seḡ³ ro.ḡ⁵haj² cek¹ ḡu:³seḡ³
to:ḡ² kiḡ³ ja:³ (ถาม : บนโต๊ะมีอะไรบ้าง) mi:³ kɛ·w²na:ḡ⁵
mi:³ khu:ak¹ (ถาม : จู๋เรียงนอนที่ไหน) thi:² ti·aḡ²

ma⁵su¹kri.³ ro.ḡ³ha:j² ma⁵su¹kri:³ maj² sa³ba:j³
mo:⁴ ca¹ chi¹ ja:³ ma⁵su¹kri.³ ma⁵su¹kri:³ klu:a³
mo.⁴ ma⁵su¹kri:³ kiḡ³ ja.³

ʔa.³ha:³ma⁵ maj² sa³ba.ɟ³ mo:⁵ ca¹ ma:³ chi¹
 ɟa.³ ʔa:³ha:³ma⁵ ro:ɣ⁵ha:ɟ² ʔa:³ha³ma⁵ klu.a³ mo:⁵
 ʔaw³ ma:³ ɟa:³ mo:⁵ haɟ² kiŋ³ ɟa:³

ภาพที่ 4

mɛ.³ ʔa:ʔ¹ na.ɣ⁵ ro:³phi.³ʔa⁵ sa³bu:¹ ma:³sɪ.³to
 kwa¹na.⁴ ma:³rɪ ɟɛ:³ pɛ:³ faŋ³

ma.³rɪ ɟɛ:³ ʔa.t¹na:n⁵ ma:³sɪ.³to⁵ thu.⁴
 sa³bu¹ raɟ³ba⁵ la:m⁴ na.² ru:³ha.³ni:³ pɛ:ɣ¹ fa:n³
 (ถาม : ไข่อะไรตกน้ำในบ่อ) khan⁴

ma:³sɪ ³to⁵ ʔa.ʔ¹ na:ɣ⁵ ma:³rɪ:³ɟɛ.³ thu:⁴
 sa³bu.³ su:¹raɟ³da:³ paɟ³ la:n³ na.³ ru:³ha:³ni:³
 pɛ:ɣ⁴ faŋ³ (ถาม : นี้อะไร) ɟa:³sɪ:⁴faŋ³ ʔaw³ waj³ pɛ:ɣ⁴
 faŋ³

ro:³bɪ.³ɟa.³ ʔa¹na.m³ ma:³sɪ:³to⁵ thu:⁴ ki:³klaɟ³
 ro.³phi:³ʔa⁵ ʔaw³ phon³ta¹fo:³ sɪ¹tɪ:³ro:ɣ³nɛɣ³ pɛɣ³
 faŋ³ (ถาม : เขาจะไข่อะไรในบ่อ) ʔaw³pa¹na m³

thɪ:²bo.³ ma:³rɪ:³ɟaŋ³ ʔa:p¹na:ɣ⁵ ma:³sɪ.³to⁵
 sa:ɟ⁴ sa³bu:¹ ma:³ni.³ pɛ:ɣ³ fa:n³ ro:³phi:³ʔa⁵
 sa:ɟ⁴sa²bu:¹ la:m⁵na.² (ถาม : อามน้ำเสร็จทาอย่างไร) ʔaw³
 pha:⁵ che⁵ tu a³ saɟ¹ su a⁵ saɟ¹ kra¹pro:ɣ³ lɛ.w³
 ko.² paɟ³ ro ɣ³ri.aŋ³

ກາພາ 5

thi:² ta:¹ la k¹ mɛ:² ʔa:³li:³ ka¹ pho:² ʔa:³li:³
 mɛ:² su:³ kheŋ⁴kap¹ lɛ:w³ ko:² pho:² su:⁵
 ro:ŋ³tha·w⁵ ʔa:³li:³ ko:² su:⁵ su:·a² haɟ² ʔa:³li:³
 paj³ ro:ŋ³rɪ·aŋ³ phi:² ma³rɪ:³jaŋ³ su:² saɟ¹
 kra¹pro:ŋ² ma:³rɪ:³jaŋ³ thu:⁵ wa:ɟ⁵ mɛ:²kha:⁵ kha:ɟ⁴
 tɛ m³mo:³ kha:ɟ⁴ sap⁵pa:³ro⁵ ka:ɟ⁴ ma⁵mu.aŋ² fat¹tho:ŋ²

thi:² ta:¹la:¹ kha:ɟ⁴ kho:ŋ⁴ mɛ:²kha:⁵ kha:ɟ⁴
 tɛ m³mo:³ kha:ɟ⁴ sap¹pa:³ro⁵ kha:ɟ⁴ pha⁵thoŋ³ kha:ɟ⁴
 ma⁵mu aŋ³ ma:³na⁵ su:³ su:a³pha:² mɛ:² su:³
 kheŋ³kha¹ ca¹ haɟ³ ma:³na⁵ ma:³na⁵ su³ su:·a²
 pho:²kha:⁵ kha:ɟ³ ro:ŋ³tha w⁵ ma:³nɪ:³ su³ kra¹pro ŋ⁵

pho:² ka¹ mɛ:² pha:³ ʔut¹sa³ma:n³ ka¹ phi:²
 paj³ ko:³ta:³ba:³ru:³ paj³ su:³ kra¹pro ŋ³ su:³
 su:·a² su:³ ro:n³tha·w⁵ su:³ khem⁴khak¹ mɛ:³kha:²
 cha:ŋ⁵ kho:ŋ³ mɪ:³ tɛ:ŋ³mo:³ mɪ:³ sa¹pa¹ro⁵ mɪ:
 ʔh:⁵tho:³ mɪ:³ ma¹mu:aŋ²

mɛ:²kha:⁵ sa ŋ¹ kho:ŋ³ kha:ɟ⁴ kho:ŋ⁴ kha:ɟ⁴
 tɛ:ŋ³mo:³ kha:ɟ³ sap¹pa¹rok⁵ kaj³ fak¹tho:ŋ³ ma⁵mu aŋ²
 khaj³su:·a² mɛ:² su:³ su:·a² su:³ kra¹pro:ŋ³ su³
 ro:ŋ³tha:w⁵ haɟ² no:ŋ³

thi² ta³la:ʔ¹ mɛ:¹ su.⁵ khɛ.ŋ⁵kha:k¹ ma⁵su¹krɪ³
 su:⁵ su.a² pho.³ su:⁵ ro:ŋ³tha.w⁵ ma:³sɪ:³to⁵
 kha.j³ kra¹pro:ŋ³ mɛ:²kha:⁵ kha:j³ tɛ.m³mo:³ sap¹pa¹ro⁵
 ~fa⁵tho:ŋ ma⁵mu:aŋ²